

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 01.09.2009. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Браниоци адвокат Ђорђе Дозет, Стеван Протић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешава ово, режија? Добро. Да ли је успостављена видео конференцијска веза са судом Босне и Херцеговине у Сарајеву. Смета ми ово, ја морам да реагујем, чујем паралелно мој глас.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ја њих не чујем, не чује јел да, има неки проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чујемо? Хоћете ме молим вас обавестити да ли је успостављена видео конференцијска веза са судом Босне и Херцеговине у Сарајеву? Режија, не виде се на монитору. Добар дан, хоћете ми рећи молим вас, ко се јавља, ко је ту присутан? Да ли ме чујете?

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Београде добро јутро, ја вас веома слабо чујем, у прекидима, не знам да ли ви мене чујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми вас овде чујемо јако добро. Ја бих вас молила само да се претставите. Да ли чујете?

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ја вас не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа мораћемо да направимо паузу да се то регулише. Режија да ли је проблем у нашим везама или тамо са оне друге стране? Да ли треба паузу да направимо? Да ли се сада чујемо?

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Сада вас чујемо добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро је. Добар дан.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈАСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете се само претставити, са ким разговарам.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ја сам судија Јесенковић Весна, судија суда Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегенице, да ли је присутан сведок Мехо Бајрић?

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Јесте, дошао је испред суднице, обавјештена сам да је приступио, дакле ваш позвани свједок Мехо Бајрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Јесте ли спремни, хоћемо позвати сведока да уђе у судницу?

Констатује се да је успостављена видео конференцијска веза са судом Босне и Херцеговине у Сарајеву, где се налази судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила још једном само да се претставите.
СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Јесенковић Весна.

Јесенковић Весна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила колегице да утврдите идентитет присутног сведока и да нас известите на који начин сте утврдили.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ево само да сарадници. Позовите свједока да уђе у судницу. Прије него што свједок уђе, искористила бих прилику да вас питам, новинар не знам кога листа сарајевског се налази испред суднице и изразио је жељу да присуствује суђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја сам јуче извештена о томе. Никакав проблем.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Не знам да ли то вама, јавно вам је суђење, немате никакве овај сведок потребе да се искључује јавност, дакле могу пустити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суђење је јавно, никакав није проблем.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Хвала. Само ћемо сачекат да уведу сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Господине Бајрићу добар вам дан.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Добар дан, добар дан.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ви знате разлог зашто сте овдје.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Успостављен је видео линк са Окружним судом у Београду, они ће извршити ваше саслушање у предмету. Београде, ево ја констатујем да је у судницу Суда Босне и Херцеговине приступио позвани свједок Бајрић Мехо, његов идентитет суд је утврдио увидом у личну карту која гласи на име Бајрић Мехо, а чији је број 03ВУА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само мало колегице, ја бих вас молила, само да констатујемо. Добар дан господине Бајрићу, да ли се чујемо.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА: Ставите слушалице па ћете чути.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Хвала. Хало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Бајрићу, да ли ме чујете?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Добар дан, чујем вас лијепо.

Констатује се да је приступио сведок Мехо Бајрић, чији идентитет је утврђен на основу личне карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па бих вас молила колегенице само да кажете број личне карте.

СУДИЈА СУДА БиХ ЈЕСЕНКОВИЋ ВЕСНА:03ВУА1492 а која је издата од МУП-а Тузланског кантона у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Мехо Бајрић, чији идентитет је потврђен од стране судије.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ сведока МЕХЕ БАЈРИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу хоћете рећи молим вас име вашег оца?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Име мога оца је Салко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: 1949.године у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Дипломирани професор социологије и магистар политичких наука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Моје пребивалиште је у Тузли, улица Злоковац 2Б-4/15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Бајрићу, ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате зашто сте позвани, јел тако?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против Илије Јуришића, због кривичног дела употреба недозвољених средстава борбе из члана 148 ст.2 у вези ст.1 КЗ СФРЈ. Реците ми молим вас, да ли сте ви у неком сродству са господином Јуришићем?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у завади?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја бих вас молила дакле, да нам испричате све шта вам је познато о дешавањима у Тузли, почев од априла '92.године, дакле каква је била безбедносна ситуација у Тузли, како сте ви били организовани, на којој функцији сте били, односно у ком својству сте поступали, па нам мало ближе испричајте, ја вас нећу прекидати. Дакле, дозволићу вам да у једном неометаном разговору испричате све шта се то дешавало у Тузли, дакле од априла '92.године.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, судско вијеће, ја желим да вас поздравим, ја желим да вас информишем да у Републици Босни и Херцеговини води се при Тужилаштву Босне и Херцеговине истрага против неколико тузлака, међу којима сам захваћен и ја, у вези истог проблема, такође вама је познато да се пред тим судом води истрага о неколицини тузлака међу којима сам и ја, ви добро знате шта то значи, да није тако ја бих данас место у судници Државног суда Босне и Херцеговине био у судници вашег суда, и истином допринео да мој колега Илија Јуришић доживи истину једну сад свачију људску, овом приликом ја га највише поздрављам. Зато вас молим госпођо председнице, сва ова питања која ће ми бити упућена, о којима сам ја максимално спреман да разговарам и одговарам, да буду у оквиру подигнуте оптужнице против господина Јуришића, а прије свега око те наредбе «на ватру ватром».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, држимо се оптужнице, ви имате и она упозорења за која сте рекли да сте разумели, да нисте дужни да одговарате на питања уколико би себе изложили кривичној одговорности. Дакле, испричајте нам оно што ви сматрате да је битно за овај поступак, а везано за ово све што сам вам ја изложила.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Хвала вам. Ја желим прије свега да кажем да сам од 1986.године од 01.августа изабран одлуком Скупштине општине Тузла у то вријеме од стране сва три вијећа, за старијешину општинског СУП-а, од те значи 1986., до конца 2007., ја сам био први човјек безбједности општине Тузла, значи старијешина општинског СУП-а. Након трансформације Министарства унутрашњих послова и конституисањем центара Служби

безбједности и станица јавне безбједности при Министарству унутрашњих послова, именован сам у редовној и законитој процедури за начелника станице јавне безбједности. На тој позицији дочекаћу ово вријеме, сложено вријеме, вријеме непосредних опасности и рата у Босни и Херцеговини. У Тузли за време мирнодобског времена, биле су двије станице полицијске станице, заправо у то вријеме станице милиције и трећа станица за безбједност саобраћаја. Било је одељење општег криминалитета, и одијелење за спречавање привредног криминалитета. Били су унутрашњи послови, правни послови, то су грађанска стања. У сужавању укупних односа, односа у дисолуцијом у Југославији и ратом у Републици Хрватској, Тузла је свој стратегијски положај, као центар североисточне Босне, на правцима Београд-Бијељина-Тузла-Добој-Бања Лука-Книн, и све друге алтернативне правде од Зворника-Калесије-Тузле-Добоја до Книна и они из Брчког до Тузле до Добоја до Книна, својим стратегијским положајем Тузла је била рекао бих центар кроз који неомјетано, подвлачим неомјетано, све до 15.маја 1992.пролазе стотине колона, и на ратиште у Хрватску и са ратишта у Хрватску и све комуникације које остварује Југословенска народна армија на простору североистичне Босне и шире у Босни и Херцеговини. У околностима овог сужавања укупне безбедносне ситуације, где сам ја дубоко уверен да вијеће судско и ви знате и о томе није потребно говорити о елементима и сегментима укупног стања у бившој Југославији, па и у Босни и Херцеговини, ја желим да кажем да смо 19.септембра 1991., на основу одлуке председништва Републике Босне и Херцеговине и наредбом Министра унутрашњих послова Републике Босне и Херцеговине мобилисали целокупни резервни састав у Босни и Херцеговини па и у опћини Тузла. У то вријеме 20. септембра '91.године, након мобилизације ми умијесто две редовне станице мирнодобске и станице за безбједност саобраћаја, имамо шест станица плус станицу за безбједност саобраћаја и имамо укупно овлаштених 638 радника, како активних, тако и резервних радника безбједности. Након те мобилизације, ми ћемо проћи ту једну фазу, ја желим рећи јел је битно, долазак генерала Кадијевића у председништво Босне и Херцеговине у децембру '91.године, и договор да су искључиво легални органи милиције у то вријеме и Министарство унутрашњих послова који треба да се старају о јавном реду и миру, безбједности грађана, њихових живота, имовине, до свих других питања, рекао бих из домена јавне безбједности. О томе имамо ја бих рекао једну појачану сарадњу са органима безбједности Југословенске народне армије. Ја могу да кажем да што се тиче Станице јавне безбједности и мене лично, имали смо једну закониту, примјерену сарадњу са органима војне безбједности 17.корпуса, и то са најодговорнијим људима, од покојног генерала Саве Јанковића до пуковника Машуловића, Марка Новаковића, људи који су радили у

безбједности до Уге Унковића који је помоћник команданта 17.корпуса за саобраћај, затим Боже Милохановића једног пуковника који је имао појачану сарадњу са саветом за народну одбрану Скупштине општине Тузла, са извршном влашћу општине и законодавну влашћу, често је човјек био, тај пуковник на сједницама Скупштине општине Тузла. Посебно истичем једну сједницу под крај '91.године, када је у транзиту једна дужа колона Југословенске народне армије, састав који је ишао на хрватско ратиште значајно нарушили јавни ред и мир у већем обиму, том приликом дошло је до пуцања, значајног пуцања, масовног пуцања, па на жалост и на одређене вјерске објекте које је по први пут значајно узнемирило тузланску јавност и где је одржана чак и ванредна сједница скупштине општине Тузла на коју су присуствовали и људи из 17.корпуса па ево и конкретно пуковник Миловаховић. Такође имамо изузетну сарадњу са командантом Дубрава, Богданом званим Чича, имамо сарадњу са командантом 92.моторизоване бригаде, командантом касарне «Хусинска буна», господином пуковником, односно у то вријеме потпуковником Дубајићем. У то време значи, већ у '91.години, ми имамо одређене рекао бих елементе усложњавања безбедносне ситуације са аспекта, посебно мјесеца априла, када долази значајан број прогнаних, избеглих из општина, прије свега 01.априла из Бијељине, 08.априла из Зворника, затим такође у априлу из Братунца, Власенице, 01. и 02.маја значајан долазак избјеглица и прогнаних из Брчког, па и других рекао бих мјеста, поготово овог дела ван Посавине, Модриче и на крају из Добоја. Ми ћемо имати у то вријеме негде око 60 000 прогнаних и избјеглих грађана ових општина које сам ја набројао који ће доћи и наћи смјештај у колективним и приватним домаћинствима, смјештај, ради поређења, тих 60 000 је за 50% појачало укупан број становника Тузле, у нашим рекао бих пословима јавне безбједности, кроз информативне разговоре, кроз оперативна сазнања, а посебно оно што је на медијима пружају информације о свим тим злочинима који су извршени и које су ти људи прогнани живели на простору тамо гдје су рођени, гдје су живели, гдје су видјели своје најмилије који су страдали, донели у Тузлу једно рекао бих ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија имамо проблем?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не знам да ли се чујемо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, сад се чујемо, изволите.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Добро, добро. Све је то уопште, да се у значајној мјери почиње сужавати безбедносна ситуација у Тузли и то ће на неки начин прије свега у жељи да се сачувају међунационални, добри, традиционални међунационални односи у Тузли свих народа, затим да се избјегне једнонационално организовање на етничком принципу људи, да би се обезбиједило да се не убаце паравојне формације које су већ у суседним општинама североисточне Босне, регије, чија је Тузла центар присутни, од

Арканових и других ја бих рекао паравојних формација и да би се заштитили животи наших грађана и јавни ред и мир и поредак, њихова имовина, легална власт Скупштине општине Тузла, а ја морам рећи да у опћини Тузла у односу на све друге опћине Босне и Херцеговине није била рекао бих на власти националне странке, оне су биле у опозицији, владале су ја бих рекао странке, формирали су извршну власт грађанске провиниенције, на тим принципима ми смо имали среће, јер морам да кажем овом приликом да је новоформирана власт, локална самоуправа у Тузли, након првих демократских вишестраначких избора стала иза кадрова у Станици јавне безбједности Тузла, тако да сам ја имао прилику у тој тадашњој мирнодобској структури, да имам од три командира два Хрвата и једног Србина и ја као Бошњак на челу те Станице јавне безбједности. Били су Јурић Нико, био је саобраћаја Мато Дивковић и Креке - Милићевић Миленко. Тај састав мултиетничан Станице јавне безбједности успели да одрже да не наседне на позиве најодговорнији људи из МУП-а Републике Босне и Херцеговине, да се повуку кадрови српске националности у новоформирану МУП Српске Републике, одржали смо јединство МУП-а и у том времену имамо потребу да на основу важећих прописа, очувавајући у потпуности легалитет и законитост у процедури да конституишемо 30. марта - једанаест станица, умјесто оних које су шест били и све остале линије рада о којима сам раније говорио. Веома брзо доћи ће до ове сједнице 04.априла, на којој ће Скупштина општине Тузла једногласно на основу процене новонастале и укупне ситуације донети одлуку да у циљу очувања оних међунационалних односа и свих оних принципа о којима сам говорио да не дође на етничком принципу самоорганизовање грађана, да се избегну ти међунационални сукоби, да се у свим мјесним заједницама формирају резервне станице милиције. Ја нерадо говорим о том националном саставу, јер гледао сам људе и струку читав свој радни ангажман, ал` ми је стало кроз ово моје свједочење да кажем да су моји шефови раније били начелник центра службе безбедности Будимир Николић-Србин, да је Илија Јуришић био начелник сектора јавне безбједности-Хрват, ја сам њих 04.априла позвао кроз закониту регуларну мобилизацију и конструисање ових нових резервних станица у мјесним заједницама, а то је све у складу са Законом о унутрашњим пословима и Правилником о начину вршења службе јавне безбједности, како активни те сталне станице, тако и како се формирају те резервне станице. Позвао сам те своје бивше шефове који су отишли деведесетих година након првих демократских избора, отишли у пензију, неки незадовољни због нове кадровске политике и владајућих странака националних које су дошле али ја сам вјеровао у те своје бивше шефове, да су то људи високог морала, високостручних квалитета, са великим искуством у пословима Јавне

безбједности, и позвао сам осим Николића, осим Јуришића, Бркић Мухамеда и још неких угледних, искусних припадника службе, који су били у мировини и кроз резервни састав дошли су у Станицу јавне безбједности.

Сад вам морам рећи нешто што је веома важно, имаће везе и са каснијим мојим сведочењем. У ове двије мирнодобске станице ми смо имали ограничена средства, опрему, такво је време било, па и радио уређаје, инфраструктуру радио средстава у то вријеме у читавој Југославији, бар у Босни и Херцеговини били су значајније заступљене «Чајевчеве» радио станице, «Чајевчеве» и фиксне радио станице које могу бити колске или на радним столовима одређених линија рада, било криминалитета, посебно полиције, односно милиције у том времену. Некако пред, рекао бих, непосредно пред рат успели смо купит 10 моторола и са свим тим радио уређајима ми смо били доста, рекао бих скромних оних комуникацијских веза. А сад јел можете замислити, када се у септембру развија тај систем на 6+ једна станица, на 638 и када се развија 04.априла имамо у 35 мјесних заједница резервних станица милиције, имамо специјалну јединицу милиције, имамо јединицу за обезбеђење објеката и личности, имамо станицу милиције за безбједност саобраћаја, имамо четири маневарске јединице милиције, то су састави гдје ми у том тренутку немамо ни за све командире те личне радио станице, немамо ни за све командире, како је то, како је се повећавало на неки начин били смо у том смислу нешто ограничени. Желим сад један сегмент да објасним, како је велики број резервног састава милиције и наших 35 резервних станица милиције и овим другим организационим јединицама било је нужно да поставим за командире тих станица дојучерашње помоћнике командира, вође позорних и патролних сектора, значи професионалне људе који су имали одређено искуство и предиспозиције да у таквим увјетима дођу у ситуацију да командују и руководе резервним станицама милиције. Да би се то све реализирало ја сам морао да формирам сукладно Правилнику о датој организацији и систематизацији, оперативни штаб, тај оперативни штаб ја морам да кажем да он нема неку, рекао бих форму чврсту, наредбодавну, оперативни штаб је једно тијело, данас ево у било којој манифестацији, када је сада сахрањивано тих 400 и нешто људи у Сребреници, формиран је оперативни штаб, Министарство унутрашњих послова Републике Српске, затим наше Федерације, формира се штаб да се гарантује безбједност, безбедносне сахране, укопа тамо тих жртава и слично. Ево када је био потпредседник Сједињених америчких државе у Београду, господин Бајден, ја вјерујем да је био оперативни штаб најугледнијих радника и БИЕ и свих суптилних служби, органа безбједности који су морали подузети све да то протече у најбољем реду. Е тако и у овим новим увјетима када имамо, рекао бих од те двије станице и саобраћај три, од једном имамо негде 40 линија

рада, које воде људи, нису сад то све командири који су морали имати стручну спрему, високу стручну спрему, посебне критерије да воде то, са искуством да се едуцирају у новонасталој ситуацији ваљало је те људе у ходу контролисати, усмјерават, едуцират, на неки начин увести их, од протокола дневних догађаја, од пријава прекршајних које се подносе, до свих других законом одређених правилником дефинисаних одређених процедура које су морале те резервне станице, новоформиране резервне станице милиције да реализирају. Зато је и овај наш оперативни штаб у којем су били осим мене Николић Будимир, Милићевић Миленко, командир станице милиције Крека, Кундић Младен, начелник за спречавање свих видова криминалитета, и Славуљица Никола, некада радник Државне безбједности, члан оперативног штаба за информисање. Значи од тих 17 чланова оперативног штаба имамо 7 Бошњака, 6 Хрвата и 4 Србина. Ја вам могу рећи и ове остале структуре, није тајна, ако је то битно, значи командири Дивковић Мато-саобраћаја, командир Старог града-Јурић Нико, командир прве маневарске-Дивковић Ивица, руководиоца центра веза и система веза Милић Вицко, затим људи који су радили у ратном одељењу Државне безбједности Сарајлић Осман, Златан Цувај, Будо Николић, Илија Јуришић, Мухамед Бркић и ја, ту је и логистичар Шљивић Мехмед Алија, чини ми се да сам заокружио 17 људи, по националном саставу 7 бошњака, 6 хрвата и 4 србина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на челу тог оперативног штаба?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: На челу оперативног штаба по Закону о унутрашњим пословима и свим важећим прописима, начелник станице јавне безбједности а то сам ја Мехо Бајрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали заменика, помоћника?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, ја немам заменика ни помоћника, нит предвиђају акти. Ја желим још у контексту тога да кажем, колико је важно, желим на неки начин због овог другог дјела да приближим тај кадровски састав Станице јавне безбједности. Морам вам рећи да је моја секретарица, технички секретар 11 година рада мог и у бившој Југославији, у периоду непосредне ратне опасности рата и дејтонске Босне била Српкиња Славуљица Душанка, мој шеф одбрамбених припрема, значи руковалац плана одбране и професор Народне одбране, Србин, Станивук Зоран, начелник криминалитета је Србин, Кондић Младен, ја имам десетину командира оних резервних станица милиције, рећи ћу вам само за пример Јовановић је Србин, командир новоформиране станице милиције у мјесној заједници Јала, гдје је 99% бошњачко становништво. Све ово говорим из једног разлога да смо учинили све да одржимо састав МУП-а јединствен, у складу са пописом становништва из 1991.године, а да не дозволимо раскол у националној основи, ја вас могу упознат и са задовољством рећи, да смо

успели одржат то јединство МУП-а које и данас дан на неки начин баштини то што смо издржали у најтежем времену. Нисмо дозволили те међунационалне сукобе, раскол МУП-а, и он ће имат далекосежне рекао бих позитивне последице. Желим да вам кажем да је у периоду од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, реците нам молим вас, који су основни задаци оперативног штаба били?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Основни задаци оперативног штаба су да прате рад новоформираних резервних станица милиције и свих других линија рада, да кроз праћење рада едуцирају људе, то су људи који су у улози командира, затим да уводе их у законитост, у смислу ове процедуре вођења одређене документације, затим о благовременом информисању о свим безбедносним ситуацијама на терену, да би се могло координирати, информисат центар Службе безбједности и министарство, те законодавна и извршна власт Скупштине општине Тузла. У том смислу чланови оперативног штаба, имали су саветодавну, координирајућу, предлагајућу и информативну дјелатност, начелнику па најодговорнијем старешини у органу како је то у државној управи, посебно у органима унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тих дана имали дежурства, и како је то било организовано?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми имамо госпођо председнице дежурства и од раније, не само тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте од раније, немојте од раније.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Тих дана, тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево рецимо рекла сам од априла '92.године, када сте одржали тај први састанак, када сте разматрали политичку безбедносну ситуацију у Тузли, дакле од непосредног проглашења ратне опасности у Босни и Херцеговини, дакле како је и на који начин у том периоду функционисао оперативни штаб, како сте организовали та дежурства, која су била овлашћења дежурних, у том, мало се фокусирајте на та питања.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Хоћу, хвала. Ја желим да кажем да у органима унутрашњих послова и раније и у то вријеме и данас, и не само код нас, него свугдје у полицијама имају редовна дежурства, све линије рада, од полиције до криминалитета, до криминалистичке технике, до саобраћаја, нон-стоп има неко ко дежура на телефону због грађана, и било који безбедосни проблем грађана, било да је неком проваљен ауто, проваљено у стан, био саобраћајни удес, или недао бог неко неког убио, и сви други облици из домена јавне безбједности, нећу да идем на терен државе тајних полиција и државне безбједности, тамо неко дежура који је позван и грађанин окреће те бројеве и тражи помоћ, од увиђаја до откривања починиоца дјела, ако је то непознато и слично. Значи то су редовна дежурства, пошто ми имамо 35 тих

сада нових резервних станица милиције, имамо остале линије рада, мора бити оперативно дежурство да на неки начин сад то координира и са терена прима информације, води се књига дневних догађаја, прави се билтен, сам оперативни штаб за информисање прави билтен, с којим се упознаје центар Служби безбједности, упознаје се извршна и законодавна власт опћине. Зато ово оперативно дежурство подразумијева да на неки начин за време дежурства координира тај велики број организационих целина, у евентуланом несналажењу тих људи да им помогне са аспекта законитости, са аспекта правилника о начину вршења службе јавне безбједности, а поготову у то сложено вријеме о којима сам говорио када у Тузли има 60000 избјеглица, када се прогласило стање непосредне ратне опасности, са свим обиљежјима која карактеришу прије непосредне ратне опасности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крените од дакле, да кренемо од априла '92.године, шта се предузимало у Тузли, да ли су, рецимо од одлуке када је донесена да војска напусти касарну па, испричајте нам о томе, шта се дешавало, шта је претходило, како сте ви ту одлуку и да ли сте саопштили члановима оперативног штаба до ког момента треба да буде, до ког момента, односно до када треба војска да изађе, који је то задњи рок и како сте се ви организовали као оперативни штаб, како ћете све предузети и организовати да војска несметано напусти касарну и Тузлу.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја вам морам рећ да нас у то вријеме војска уопће није интересовала, војска је један сегмент законит који реализира своје планове, своје активности, а ми смо искључиво окупирани пословима Јавне безбједности. Значи нама је и стало да обезбједимо све оне сегменте о којима сам говорио, да функционише од дежурстава у стамбеним објектима, да нам се нешто не убаца, да се негдје не направи диверзија, да неко неког не убије, да неко не усложи ситуацију и нама је стало да функционише те потом да они и патролни сектори, да су људи на терену, да информишу, да је увезан један систем и да на неки начин кроз целокупну заокружену структуру влада се безбједносно, прије свега превентивно да не дозволи било каква ексцесна ситуација. Ми имамо добру сарадњу у том времену, ја вам морам рећи да ми имамо заједничке пунктове са војном полицијом на свим значајним пунктовима, од Шићког Брода до Симин Хана, имамо добру координацију, ја вам морам рећ да ми имамо у то вријеме чак једну ванредну добру сарадњу, командант касарне «Хусинска буна» 92.моторизована бригада, помаже нама у наоружању једне рекао бих мање чете, која је опремљена да чува објекте од посебног интереса, вама је вјероватно познато да је Тузла познат хемијски центар, да је ту високоризична хемијска индустрија била у лоралалкалном комплексу од најотровнијих материја и експлозивних. Имали смо разумијевање од команданта да на једном рекао бих мултиетничком принципу формира се једна чета која ће обезбеђивати

објекте од посебног интереса који су рекао бих са посебним степеном опасности због своје технологије. Друго ја вам морам чак рећ да имамо једну красну сарадњу и са командантом Дубрава. Командант Дубрава такође нам помаже у једној, рекао бих опремању једне чете маневарске такозване треће у Љубачама и даје два официра који обучавају те наше људе из свег тога произилази ја бих рекао сасвим једна коректна сарадња, јер кроз Тузлу и тада у априлу и све до 15.маја пролазе стотине тих рекао бих колона, од избеглица из Брода до колона војних, па неке су чак биле и по три километра, различитих. Ми то на пункту, само људи наши пренесу да је прошла колона, колико колона, и данас ми имамо кроз те наше билтене само кад смо заједнички били на тим пунктовима колико је регистровано, пропраћено и без икаквих проблема, чак вам морам рећ ово два пута, ранији сам случај рекао из конца '91., а ја морам рећи и април, 27.априла такође је једна једница неконтролисано у транзиту пуцала од Брчанске Малте, прошла је тамо јужну магистралу, пуцала по неким објектима и овим рекао бих бутицима некиме, до сипорекса, нису хтјели доле стати на Шићком Броду, нашој полицији. Војна полиција их је негде уставила пред Добојом, од тог момента почиње нека рекао бих и саопштења која су ишла о том случају а има чак тамо у прилогу има као у суду код вас аудио снимци где господин Мато Дивковић као командир Станице за безбедност саобраћаја говори о том случају и од тог дана, значи од 27-ог ми покушавамо да то мало уврежемо директније с војном безбедности у праћењу тих колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у то време, господине Бајрићу, да ли је у то време постојала територијална одбрана?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми немамо територијалне одбране. Морам вам рећи да смо ми у Тузли били специфични, ми нисмо могли испунити захтев, односно одлуку председништва одлуке Босне и Херцеговине о легализацији територијалне одбране јер целокупно наоружање и материјално-техничка средства била су у касарни «Хусинска буна» под контролом ЈНА пошто у неким преговорима које је вршило председништво и господин Бешлагић како са генералом, покојним генералом Кукањцем, затим командантом Територијалне одбране Босне и Херцеговине, командантом Савом Јанковићем било је неких обећања да би Тузла могла добити своје наоружање зато што је грађанска та провиденција власти и озбиљних обећања је било. Међутим, 03. априла дефинитивно покојни генерал Кукањац је рекао председнику Бешлагићу то мора Изетбеговић на релацији председништва Југославије и генералштаб једино тако и сада је произашло да нема шансе да Тузла добије оружје територијалне одбране. Ми немамо територијалне одбране. Ми имамо једну јединицу мање 64 човека Патриотске лиге који су на неки начин мало се експонирали и мало реметили јавни ред и мир због чега смо ми морали интервенисати, приводит,

разоружавати и дефинитивно 19. и 20. закључити скупа са територијалном одбраном и са председништвом Тузле, Станицом јавне безбедности да се ти момци дислоцирају из Тузле. Они су отишли у Живинице и ми у Тузли имамо само МУП, законити субјект који путем својих организационих целина јамче заштиту јавног реда и мира, живота, имовине и свих других питања оно што је било у домену нас као државног органа, законитог легитимног органа да законито радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај 1992. година. Шта се дешава у мају, шта вам је познато? Опет се враћамо на оно питање које сам вам претходно поставила, шта се дешава са војском где је донета одлука да мора до 19. маја да напусти касарну па нам одатле крените.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја вас, можда ће то изгледати чудновато. Ми то у Тузли немамо неке посебне информације у то време почетком маја. То је било грозно стање. Сарајево одсечено од Тузле. Многе те, рекао бих, везе су веома отежане, горе се на Мајевици извршила, рекао бих, одређен снаге јесу паравојне шта су, заузеле су тај релеј, торањ, окренули га према Београду, довели до информативне блокаде простора североисточне Босне тако да смо ми одсечени. Ми ћемо неко време, ја чини ми се, научио сам егзактно давати податке, али чини ми се да сам из ослобођења то, рекао бих, одлуку председништва Босне и Херцеговине о мирном повлачењу ЈНА са простора Босне и Херцеговине и нешто на медијима чуо о одлуци Генералштаба која ће бити 7 или 8 дана пред 15. мај или 19. кад је рок, чини ми се да је то 11. Генералштаб донео ту одлуку. То смо ми знали али ми нисмо на неки начин били оптерећени, ми смо жељели на неки начин да све прође у најбољем реду. Ви видите из ових изјава које су досад дате од ових људи 95% каже командант касарне «Хусинска буна» да је благовремено на неки начин измештено и ефектива и људства. Ми то немамо везе. Ми када је начелник 17. корпуса из Добоја провео 2000 војника за СРЈ, за Србију и Црну Гору, ми смо само регистровали ту велику колону на путу а ми не знамо ни ко ни где иде. Такође, кад је отишао 14. на 15. тај батаљон 700 војника, 600 из Пирота ми не знамо где људи седе, ми знамо да одлазе велике колоне, али ми не знамо јер наш предмет интересовања није војска. Нас брине јавни ред и мир, безбедност грађана и евентуално да не би дошло до каквих провокација, инцидентних ситуација. Заправо на неки начин било нам је стало да држимо по сваку цену мир на простору Тузле. Ја морам да вам кажем због те наше стратегије ми смо имали и са друге стране одређених критика, прозивки. Можда није прилика да то дубље елаборирам, ми смо имали од неких кругова из Сарајева да смо прозвани да смо пројугословенски, да ми на неки начин шурујемо и књиге су писане. Није време да о томе елаборирам шире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу морам да Вас прекинем. Реците ми спомињали сте сад 14. на 15. мај 1992. године да је један батаљон напустио Тузлу, несметано су прошли је л' тако?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били обавештени да треба да тог дана или те вечери да тај батаљон напусти касарну? Да ли сте обавештени о путним правцима? Да ли сте обавештени да ли су била нека запречавања на том путу и ако су била од када су та запречавања била? Разумете? Испричајте нам конкретније мало о свему томе.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи госпођо председнице, ми апсолутно немамо везе како иде и где иде, апсолутно немамо живе везе. Ми смо инфериорни. Нас нико ни за шта то, нити има разлога, људи комуницирају, путују, одвијају своје активности, нас нико не информише ни о чему и ми немамо. Ја с ове временске дистанце нешто знам зато што се води тај поступак у Београду. Ја тада не знам, ми немамо живе везе нико у штабу. Вјерујте председнице, нас је напустило неких стотину нешто красних рекао бих припадника активног резервног састава Станице јавне безбедности српске националности, отишли су људи после 15. па и касније периода отишли су и у Републику Српску и у Србију и широм Европе и Америке. Вјерујте ми да од тих 100 и нешто људи који су врхунски инспектори, оперативци било ко од њих да је имао у смислу сазнања неког рекао бих непримереног, подлог, то би давно дошло до органа и тако. Друго, у Тузли је остало значајан број у саставима Станице јавне безбедности оперативне полиције и руководиоца српске националности. Нису они, рекао бих, људи неспособни, неупућени и рекао бих заведени. Ти људи да су имали било какав податак о било каквој рекао бих прљавој намери то би давно дошло и органима Босне и Херцеговине али дубоко уверен сам и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, 15. маја 1992. године шта се дешава?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: 15. маја 1992. године ја бих, ако хоћете само неке кључне ствари рекао. Ја сам добио, негде око 10 сати навече долазим на посао редовно као и сваки други дан, добио сам ујутру око 10 сати, дошао је стражар Окружног затвора Тузла Перо Ловрић који га је обавјестио његов колега Изет Алић који је вршио послове такође од стражара Окружног затвора у истражном одељењу који је видео а он је стицајем околности мењао једног свог колегу српске националности који је тај дан возио своју породицу у Пожарницу. Иначе, не би Изет Алић имао шансе да дође на конзулат. То је тако се хтело. И приметио да резервисти су провалили магацин територијалне одбране и да товаре оружје територијалне одбране и друга материјално-техничка средства у камионе «110» и «пицгауере». Ја кад сам добио то сазнање ја сам морао позвати командира Расима Хацића да оде

на лице мјеста и да провери ту пријаву. Након повратка и сазнања да је то објективно тако ја сам морао да упознам пре свега председника Извршног одбора господина Сеада Авдића, председника Општине господина Селима Бешлагића и команданта Територијалне одбране Енвера Делибеговића. Након размене и информисања ми смо закључили да не смемо дозволити даље отуђивање материјално-техничких средстава и наоружања Територијалне одбране, власништво Тузле општине Лукавац и општине Сребреник и дали смо задатке да се прекине то отуђивање, обезбеди лице мјеста и остваре услови за ангажовање истражног судије да се оствари увиђај. Након одређеног времена доћи ће се до позива команданта касарне господина Дубајића, зваћемо касарну. Ја вам морам мало казати тај мој дојам доласка у касарну, мене је то изненадило. Кад сам ушао затекао сам, видео сам да се то наврат нанос товаре материјално-техничка средства. Приметио сам да људи нису оно што су били раније као припадници војске с аспекта униформе, изгледа. Били су старији људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, у које време Ви одлазите у касарну?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим да је то негде око 2 сата да одлазим у касарну команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто вас је командант Дубајић позвао? Је ли вам рекао који је разлог?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Позвао ме је због тог горе обезбеђења лица мјеста на по дубини у Тузли. Он је претио да ће сравнити Тузлу. Ја сам неоспоривао, казао «Господине команданте, битно је да нам помогнете да се разреши овај проблем отуђења, пљачке наоружања». Били смо чак пошли да то остваримо ујутру. Мени је помогао његов помоћник војне полиције потпоручник чини ми се Тешић и човек ми је рекао не иди горе и он је нешто био чини ми се у таквом стању измалтретиран јер је имао проблема неких. Не иди горе отели су нам се резервисти команди, погинућете. Ја кад сам то чуо од човека, првог човека безбедности команданта, ја нисам имао избора него да кажем господине команданте предлажем да ви и председник наше општине формирате заједничку комисију која ће остварити увид и увиђај у стању материјално-техничких средстава и наоружања. Дао ми је рок 15 минута. Ја сам се повукао, отишао са својим командиром Милићевић Миленком који је био скупа са мном код команданта касарне, вратио сам се, упознао градоначелника овог шта је, замолио га да формира ту комисију и хитно упуту у касарну због стања какво јесте у циљу да се, рекао бих, та ситуација доведе у један ред и под контролу. Из тога ће произаћи да ће начелник општине именовати комисију Јасмина Имамовића, данашњег градоначелника, у то време секретара општине Тузла, затим команданта штаба ТО Енвера Делибеговића и једног припадника Окружног штаба

Територијалне одбране Фишековић Бењамина. Та трочлана комисија отишла је у касарну. Нажалост командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што је комисија, ја морам да вас усмеравам, пошто мало идете нашироко. Пре него што је отишла комисија, реците молим вас да ли вам је познато да ли је нека група напуштала касарну, шта се дешавало, да ли је војска одлазила? Да ли вам је у том интервалу познато пре него што сте отишли да је било ко излазио из касарне?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не. Ја кад сам се вратио од команданта, тада смо проценили да би требали на неки начин остварити супротно закону и правилнику док се не изврши увиђај да се не дозволи да евентуално се отуђи наоружање територијалне одбране. Пошто су људи на Брчанској Малти остварили увид да ова једна јединица, једна је прошла која није имала наоружања и опреме Територијалне одбране и она је пуштена, то се види на овим видео снимцима које ви имате и то све што је чисто то иде. Међутим, пошто су се разликовали људи ово армијино то је зелена боја тих сандука наоружања а Територијалне одбране то је као браон нешто као садолин. Пошто су људи видели да има Територијалне одбране наоружања претпоставили су а касније се то обистинило онда је извршено враћање тог дела колоне у касарну док се не изврши увиђај, док не дође та комисија која је формирана, истражни судија и надлежни органи јер то није класични рекао бих криминални проблем. Та пљачка наоружања је имала шире и војне и сваке друге рекао бих реперкусије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта се даље дешава?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Комисија ће председнице приступити томе, добровољни рад на томе, доћи ће ова. Ја ћу још једном отићи на контакт са командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време било?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: То је негде пола 5, 15 до 5 јер рећи ћу вам због чега. У 5 сати је мој возач морао да отпрати два шлепера материјално-техничких средстава 17. корпуса, зато ја претпостављам да су непосредно пред тај термин били с командантом кратко, свега 2 минуте. Ја сам тражио да се видимо и кад сам дошао пред касарну ја сам тада у односу на онај први мој долазак запрепашћен видео да су те столице на пријавници разбацане. Слушалица она није како треба на телефону, једно стање грозно, нигде живе душе, нема војног полицајца, нико ме не дочекује. Било ме је страх. Било ми је незгодно. На неки начин сам једва чекао да дође командант. Међутим, ја сам се још горе уплашио када је иза објекта његове управне зграде три војника са шлемовима на глави, аутоматским пушкама и ножевима на аутоматским пушкама потпуно у ратном готовошћу и командант иза њих иду на капију. Било ме је страшно страх што сам дошао, што ми то треба и тако. Ја сам му саопштио да је председник формирао комисију, да ће нама

доћи брзо и питао сам га у смислу евентуалног правца кретања колоне. Командант није ниједне реч проговорио. Погледао ме, вратио се с људима и то је тралало само 2 минуте и ја сам се вратио са Срећком Митровићем, командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу нисам вас чула молим вас. Шта сте рекли да нијене речи није било?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ниједне речи командант није проговорио, ниједне уопће није коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за шта није проговорио?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ово што сам вам рекао да долази комисија, да је градоначелник формирао комисију која ће остварити увид у ове објекте о којима смо се договорили ја и он приликом првог мог доласка, није проговорио и ја сам се вратио у МУП. У то време зову ме командант аеродрома Богдан Чича и потпуковник или пуковник Уго Нунковић траже помоћ, једну помоћ да се пропрате два камиона материјално-техничких средстава испред зграде 17. корпуса, то је данас опћина. Ја дајем свог возача и човека из свог обезбеђења Буквар Мирзета и Кобељу Ацу Александра да скупа са капетаном из Ниша пропрате та два камиона до Симин Хана. Друго, дајем и сугеришем члану оперативног штаба Цувају Златану који је припадник Државне безбедности, оперативац, Ратног одељења Тузла, с обзиром да он има добре релације са Живиницама опћина и добро зна те момке из Јавне безбедности на пунктовима, да отпрати породице pilota и дјецу њихову на Дубрраве. То је све негде у периоду око 17 сати на неки начин даје те задатке и дочекаћемо негде време 15 до 7. У 15 до 7 ми добивамо информацију путем центра везе од руководиоца Халида Табукчића да јавља Јасмини Имамовић, Енвер Делбеговић да их је командант Дубајић узео као таоце у колону и да су људи у колони. Начелник мој полиције Бркић Мухамед такође прича, обавештава Илију Јуришића да је он и Мато Дивковић у колони. Касније ћу сазнати да на неки начин су били и Срећко Митровић и Благојевић Станко. Тај први дио када је кренуло колоне негде 15 до 7 командир Прве маневарске јединице био је на другој капији касарне. Значи, није то ова прва капија где сам ја био на контакту са командантом, него она друга где је бензинска станица. Дао је обавест радио уређајем да из задња два возила војска пуца по са обе стране улице у циљу спречавања безбедности грађана, склањајте их. То је први био неки чудноват аларм, чудновата информација. У том моменту у штабу смо били ја, Будо Николић и Илија Јуришић. Значи, то је нека ја бих рекао таква ситуација да смо били нас три одговорна човека, три националности и на неки начин све ово о чему ћу говорити доживели и гледали. У мојој просторији био је мали

телевизор у углу. За овим мојим овалним столом седели смо ја и Будо Николић. Илија Јуришић је био за столом тамо где ја радим, где седим, где је специјал телефон, градски телефон, локални телефон, виксна радио станица и војни телефон. Значи 5 веза на том столу је стајало како би већ могао имати везе и са центром служби и са Сарајевом и командом корпуса и грађанима и локално са читавом зградом у центру Службе и безбедности и Станице јавне безбедности. Ми смо видели како први део колоне иде, иду праге, иду људи и наш Нико Јурић каже командир друге маневарске «Немој ко да би опалио метак». То се чује на снимку и ми то гледамо и иде 31 возила, додуше имам и неколико цивилних, излази 30 возила безбедно без икаквих проблема. Мене је изненадила на неки начин мала пауза да нису опет у континуитету сва возила ишла. Вјероватно је ту претпостављам је ли из друге капије или шта је, не знам због чега је тај мали распон био. Иде чело, заправо желим да кажем, након тих 30 возила задње иде возило МУП-а, полицијско возило МУП-а плаво-бело у којем је био Станкић Благоје и Јасмин Златановић и Фишековић Бењамин. Затим брзо долази први дио другог дела колоне и пролази ту десетак ја бих рекао возила безбедно. Нама долазе информације с терена путем радио уређаја, долази од командира Сјењак, Шабановић Рамана зв. «Бенеша» да се пуца на бензинску станицу Славиновићи, да се пуца на патролу милиције која је била ту покрај станице, бензинске станице и нисмо могли више. Слушамо, то су грозне информације с терена. Ми чујемо на радио уређају те пуцње али смо ми затечени, ми не можемо да верујемо. Заправо ја знам да је било пуцања и у децембру 1991. и у априлу 1992. али то је био транзитни неки други. Ја не могу да верујем да сада из касарне неко пуца. Након тога јавили су се и командири Славиновића – Селимовић Екрем да се пуца по полицији, јавио се командир Пекарић Кадро Четврте маневарске да се пуца, да то звони више глава по лишћу и тако. Ми нисмо ништа реаговали, гледали смо, чујемо ми пуцање чак и на телевизији осим радио уређаја. Када је дошло обавештење да се и на Брчанској Малти пуца ја сам знао као професионалац одредбе Закона о унутрашњим пословима везано за услове када је угрожен непосредно живот овлашћеног радника и грађанина и то су људи знали и они су знали у нужној одбрани како употреба оружја до како се законито то правда, али да дођемо у ову ситуацију да вапај 5 командира од другог дела капије до Славиновића, значи на читавој траси кретања, вапајом траже помоћ и питају шта да раде јер су имали искључиво наредбе мора мирно, безбедно, неометано изаћи колона војна, људи питају шта да раде, а ми затечени не знамо шта да кажемо јер никад нисам размишљао о тој ситуацији. Након тих вапаја свјестан да грађани су на Брчанској Малти, да је то фреквентно, да су људи предвече и то ходали, ја нисам имао друго него да кажем Илији који је био за радио уређаје да каже да се одговори ватром на ватру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико позива сте имали претходно? Молим вас само прецизно реците да ли се сећате?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Четири позива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири позива?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Четири позива. Прво је био упозорење да из задња два возила пуцају на другој капији, а ово су ван четири командира. Значи, Рахмановић, Селимовић, Пекарић и Јурић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је све то трајало?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, тешко је мени. Ја о томе размишљам дуго. Тешко је мени. За мене је то била вечност, то је нешто што али колико може. Видите, то људи тамо, ми смо имали свега пет радио станица на терену, свега пет и то именом можемо рећи, да именујемо наше људе оперативце. Нема никог од тих људи тамо ко је радио. Када они, он мора притиснути тастер да уђе у систем канал да кад јави да ми чујемо на овој фиксној станици а онда слушаш његов говор и ми то прекине он, чека сад наредни то прича. То је једна технологија са ручном радио станицом како људи комуникацију остварују. Колико је то могло проћи неких пар минута, 4-5 минута, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И након задњем позива шта се дешава?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Након задњег позива, након тог што ми чујемо пуцање и преко тих радио уређаја и чујемо на телевизији пуцање. Ја сам рекао Илији да каже да на ватру се отвори ватром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: На неки начин испоставиће се касније, ми ћемо чути да је погинуло наших колега, да је рањено значајан број људи, да је једно дијете рањено које је хвала богу интервенцијом клиничког центра, ево данас живо. Да је и цивила рањено. Значи, до овог момента кад ми кажемо «на ватру ватром» 20 је људи погођено, погинуо је Алија Делимустафбашић наш полицајац. Ми на неки начин доживећемо то веома рекао бих изненађујуће, почеће то на неки начин и експлозије, касније ћемо докучити у тим свим истрагама да су људи направили тај проблем, натоварили минско-експлозивна средства, експлозив. Кад сам чуо да су осим тих бачених по 200 литара које су узели на бензинској станици сипали у пластичне и металне канистере гориво у жељу да ту исцрпе, да све извуку, а на то све метнули живу силу, ваљда је након тог инцидента све то поспешило пожар, експлозије да су биле последице на неки начин грозне, ти пожари. Доста је изгорело, неких ваљда 13 камиона, 9 станова. Након тог сазнања отишао сам у председништво на локацију и ја ту нову локацију председништва Тузле у жељи са начелником, односно председником и свим члановима председништва да подузмемо хитне мере, прије свега да помогне се рањеним да се евакуишу и збрину, да се укључе ватрогасци на гашењу

тога. Нама је то било отежано с обзиром на експлозије тих минско-експлозивних средстава који су преко 2 сата и више. Ватрогаски су стајали одмах веома брзо близу моста на Брћанској Малти , али нису могли прићи, нису могли ништа урадити. Санитет су некако успевали да пруже, та 4 санитета Дома здравља и 1 Клиничког центра, да пружимо помоћ и рањенима на Пецари и код воћарске школе и у Славнивићима, све то је што је се могло. Ја морам рећи да су међу првима рањеним ту рањена два наша полицајца Хоцић Един и још један полицајац који су таблицама регулисали саобраћај на Брчанској Малти. Помогло се, значи колико се могло прво рањеним. Да би се смирила ситуација ми смо формирали један тим. Мој начелник криминалитета Младен Кондић ступио је у контакт са Угом Нонковићем, добили су и Ашановић, један диван човек, не могу да се сетим сад име. Њих тројица су путем мегафона отишли на Брчанску Малту да позивају да се смири ситуација, да се прекину било каква дејства са било једне, друге и треће стране. Ми смо у том моменту добили тешка овако сазнања да је два војника узео за таоце у неким улазима грађане, да је од тих експлозија у неким хаусторима скупа и војска и полиција и грађани. Рекао бих новонастала ситуација, те експлозије, натерали су људе скупа. Ми смо путем «ФС-3» телевизије и Радио Тузле покушали прије свега да помогнемо, да се одазове што више лекара у Клинички центар. Давали су се телефони од главне сестре са хирургије и других одељења Клиничког центра да се иде по те докторе и друго особље кући у станове да се људи што прије ангажирају на пружању помоћи. Морам рећи да је значајан допринос у том смиривању пуковника Уге Нонковића, Младена Кондића мог и овога Ашанин Вукосава, Ашанин Вукосав, трећи члан и још неке људе из МУП-а, Ђуро Бећир, Јовичић Златан који су помагали на лицу мјеста да се помогне, прије свега рањеним. Нажалост тих сати почеће гранатирање Тузле. Под отежаним условима наши људи ће помоћи да се 20 људи који су узели за таоце двојицу људи преко Градоврха дошли до Славновића где им је дат наш Богдановић, јер су они тражили само једног полицајца српске националности, Богдановић Зоран из чете маневарске да их транспортује њих 20 на простор Симин Хана. Нажалост нису вратили камион, узели су, али шта је ту је. Ту ноћ такође од гранатирања погинуће нам људи, биће једно грозно стање, биће доста рањених, још 3 полицајца ће погинути, 8 ће бити рањених још, пружаћемо помоћ, подузимати све што можемо да радимо. Након рекао бих подузетих свих тих мера, апела да се смири, да се, ја указујем да послуша вјеће, аудио снимак «Радио Тузле», те ноћи где пуковник Уго Нонковић својим војницима каже «дајте само повежите се са полицијом, регуларном милицијом, не бојте се до ујутру ућићемо, гарантујемо слободу и одлазак својим кућама». Ми смо ујутру, ја сам имао ујутру контакт са командантом Дубајићем, информисали се о том шта се десило, како се десило јер је

поготово чудновато било што је командант оставио минобацачку батерију на коти «Бадре». То је преко пута касарне један вис, једна страна где су били укопани минобацачи 120 мм и 82 мм, осим што је оставио минобацаче горе на између кампоњера на Козловцу. Договорили смо се да и те људе покупимо сутра и да ти скупа са свим тим, толким људима а њих је преко 200, највећи део њих са личним наоружањем. Нашли смо два аутобуса, ангажовали, један зглобни велики, један обични и 10 или 11 камиона војних безбједно пропатит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, ја бих се вратила на 15. мај.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, том приликом кажете тог критичног дана да је био дежуран Илија Јуришић?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, пошто је дежуран у вашој просторији, је ли тако ту се обављало дежурство?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био још у тој просторији осим Илије Јуришића?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Осим Илије Јуришића, био је Будимир Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никога више није било?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Нас тројица смо били у тој просторији када су били вапаји са терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких женских особа ту?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не. Била је секретарица, али је секретарица имала своју просторију. Она је у просторији испред начелника као и свугде где су секретарице лоциране, смјештене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате када је Илија Јуришић почео да дежура, у које време тог 15. маја, да ли од ујутру, у подне, како је то било?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо госпођо председнице имали дежурства, објаснио сам која је улога тих дежурстава и вјероватно Илију је закачило, закачило могло га закачити 13. могао је Буда Николић бити тај дан дежурни, могао је сваки члан оперативног дежурства бити тај термин што је то 15., то је судбина хтела да Илија Јуришић буде тај дан дежурни. Значи, јер он, пошто се дежурало по 12 сати, некад је било и по 8, некад 12, зависно кад је дежура била. То унапред, раније направљен је списак дежурстава где су сви чланови Оперативног штаба потписивали то јер људи морају знати 5 дана, 7 дана да планирају дежурство. Значи, то је редовно дежурство, благовремено планирано, благовремено људи обавештени. Илија Јуришић је вјероватно тај дан био планиран за дежурство и дошао је на дежурство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је, дакле да ли се сећате да ли сте били присутни, кад у ком моменту је почео да дежура Илија Јуришић? Да ли од јутарњих сати или, то вас питам да ли се сећате које доба дана је било?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не верујем ја да је Илија био од јутарњих сати. Ја имам активности изузетно пуно као старешина органа, поготово ево дао сам сатницу тог 15-ог шта се дешавало. Ја мислим да је Илија по подне дошао дежурат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Божо Зорић?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Божо Зорић је покојни помоћник командира Станице Крека, он је покојни и био је код нас активни, један фини човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог дана разговарали са Зорићем, тог 15. маја? Нисте?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не сећам се председнице, не могу, вјерујте то је давно било, доста је тога догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог дана уопште спомињали да треба војска да се исели из Тузле?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Пошто сам на неки начин то имао свог начелника полиције овога Бркића Мухамеда, ја знам да је нешто било оперативно, па могуће да, не тај дан, него могуће, не зна се сатница, али је кооперативно неко сазнање могуће да војска оде према Озрену. Било је неких оперативних сазнања. У том циљу мислим да Бркић је нешто са Матом, командиром саобраћаја подузимали на том правцу према Сињском Броду да уозбиље људе да не би дошло до било какве инцидентне ситуације и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили та оперативна сазнања?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Мислим да је ту негде 15. или је то уочи 15. не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујем вас, молим вас мало гласније. Дакле, кад?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја не знам кад смо добили али знам да је нешто радио начелник полиције у смислу додатног уозбиљивања наших застава да се све подузме да се предупреди било каква инцидентна ситуација код евентуалног изласка, одласка колоне према Озрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том смислу дежурној служби дали неке инструкције како треба поступати?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Дежурној служби не, дежурној служби немам ја шта дати. Дежурна служба на неки начин купи информације са терена, биљежи то у књигу дневних догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Да ли сте ви конкретно дали нека упутства након што сте имали та оперативна сазнања да би војска требала да се исели из Тузле?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не. То је начелник полиције имао нешто и он је нешто са командиром Матом на том плану превентивно, уозбиљио само командире ако би дошло да мора се подузети све да не дође до било каквих инцидентних ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, да ли сам вас добро разумела? Када сте били у касарни и када сте водили разговор са командантом касарне господином Дубајићем и везано за ове магацине ТО који се налазе на Козловцу, да ли је том приликом уопште било речи да треба да се колона, да се војска исели, да напусти касарну? Да ли сте било какве разговоре водили о том питању?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Председнице, под заклетвом говорим да никаквих разговора о одласку, правцу, сатници није било разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли том приликом када разговарате са Дубајићем да ли се нешто дешава? Конкретном да ли је било пуцања? Да ли сте чули да су долазили пуцњи неки? Да ли сте уопште коментарисали ко пуца, зашто се пуца?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не. Ми кроз наше билтене може се то има, значи то од 1992. види се кроз наше билтене да има пуцања у касарни. То дежурни региструју и Никола Славуљица у билетну то да сва та сазнања. Веома су интересантни ти билтени наши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас питам конкретно? Господине Бајрићу?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: У касарни ја не чујем пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада кад сте били ништа се није дешавало? Нисте чули никакво пуцање?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да вам предочим исказ господина Дубајића који је био саслушан овде у својству сведока и он нам је говорио о тој ситуацији када сте ви дошли до касарне да сте водили разговоре да је за то време била жестока пуцњава?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Председнице, ја одговорно тврдим да није у том моменту било никакве пуцњавае.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чак је он са вама разговарао и ви сте рекли да не можете да контролишете ситуацију. Он каже меци су падали по бетону, око главе, са околних висова, а он није могао да верује да ви не можете да контролишете и да сте се тог момента, тог дана, односно у том моменту када сте у поподневним сатима били до касарне договорили о изласку војске из касарне, да сте договор направили којим путем и у које време траба војска да изађе? То су вам предочавања.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, то су ноторне лажи, од тога нема ништа. Дубоко вас увјеравам судско веће да из дна душе, поштено, искрено под заклетвом све што сам информације дао дао сам до у детаље тачно. Ја не знам због чега то командант тако лажи на неки начин износи, али отом-потом, судско веће ће знати на бази аргумената, докумената и свега тога ко истину говори, ко не говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу наставити предочавања везано за сведочење господина Дубајића, он овако говори, дакле то су вам само предочавања. Он каже да сте се ви договорили да извлачење почне у 19 часова и да је требало путем медија обавестити становништво да не би евентуално дошло до ширења неког страха због тога што војска напушта касарну, па сте даље разговарали везано за пратњу да се обезбеди пратња приликом изласка колоне. Друго, договорили сте се да правац пута буде касарне-Брчанска Малта-Симин Хан-Пожарница и даље према Југославији. Дакле, треба становништво да буде обавештено о правцу извлачења. То је све било утаначено с вама. Тако каже господин Дубајић.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја вас увјеравам да нема никаквог договора по било којем питању, за 3 минуте мог боравка пред капијом ја сам дочарао та три војника који су дошли и са мном је био командир обезбеђења објеката лично Срећко Митровић и мој возач и пратилац Буквар Мирзет. Они знају за 2 минуте то се не може договорити. А да се договорило не би тај безбедњак Тешић у својој изјави рекао да је он донео наредбу да мјесто да се иде десно, да се иде лево за Пожарницу. Према томе, одговорно вам тврдим да није било никаквог договора ни о сатници, ни о правцу, ни о обезбеђењу изласка колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Због чега мислите, какво је ваше мишљење зашто би овако рекао сведок Дубајић?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Мене изненађује. Ја мислим да Дубајић је чини ми се човек, ми смо имали добру ту сарадњу, Дубајић што је то, је л' Дубајић то на неки начин не може да призна то што су резервни састав то тако урадио полупијан, што је то товарио тако, вероватно он мора отворити пандорину кутију, он мора рећи истину шта се дешавало, због чега су овакве последице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто вама то није познато него кажете да сте гледали преко ТВ екрана.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, ви сте видели пошто смо ми имали прилику да видимо тај снимак на Брчанској Малти да су била наоружана униформисана лица крај пута, је л' тако?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Била су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то лица? Због чега су ту стајала? Који је задатак био тих људи ту? Видели сте и оне крстаче да су постојале, шта је то било, због чега? Ви сте ипак били начелник Станице јавне безбедности, ако ништа не знате зар вам није било чудно а посматрате?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, ми смо давно раније председништво Тузле и Општински штаб Територијалне одбране дали су задатак струци, инжињерији да направе инжињеријско обезбеђење града. То инжињеријско обезбеђење града подразумева да на свим битним комуникацијама и раскршћима буду ти жежеви и вреће песка. Зашто? Зато што саобраћајна полиција контролише учесника у саобраћају, а у то време непосредне ратне опасности и многих тих сегмената усложне и безбедне ситуације захтева појачану контролу ко долази у град да би се спречило неке безбедносне теже ситуације. То је један од начина да се та крстила поставе тако да успоре људе који учествују у саобраћају и да се могу легитимисати преглед возила било површан или детаљан извршити. Када тога нема онда може неко да пројури, да нестане, не можеш га контролисати. На тим пунктовима нашим била је скупа војна безбедност, војна полиција и припадници Станице јавне безбедности. Значи код тих крстила, на тим пунктовима скупа смо вршили ове послове прегледа најављивања војних колона скупа са војном безбедности. Значи, ту нема ништа, то је једно средство које и данас се користи у свим сложеним ситуацијама. На царинама данас ви ћете видети да мора, има такав вид успоравања возила због вршења контроле. Значи, нема ту ништа што би било компромитирајуће у смислу некаквих, рекао бих намера злих него то је једно дефанзивно средство, дефанзивно које се користи за успоравање за контролу. На Брчанској Малти је било полицајаца од на правцу јер ту је полицијска станица Брчанска Малта, полицијска станица Сењак и Славновићи. То су те три полицијске станице, имамо позорнике и патроле из тих полицијских станица. Имамо нешто из састава I и II маневарске јединице све у циљу да не дозволимо оно о чему сам говорио 60.000 прогнаних и избеглих, исфрустрираних, на неки начин људи који су спремни направити проблем безбедности. Ми смо чинили сви да прислон и с леве и с десне стране, значи не на једној страни, са обадве стране чувамо колону јер је задаћа била искључиво неометано, безбедно да та колона може проћи. Ми смо све чинили да онемогућимо да неко нежељен не би погледао, а камоли на неки начин неким агресивним потезом испровоцирао ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити одбрану оптуженог Илије Јуришића. Он је у својој одбрани истакао да 15. маја када је дошао на дежурство заменио је Божу Зорића и овај га је известио да сте ви пре можда 2 сата дошли и прегледали сте књиге дежурства и пренели сте да је потребно мало више пажње посветити раду, набројали сте којих резервних станица

полиције из разлога што тог поподнева треба да се исели војска из Тузле и то је прва информација коју је оптужени Јуришић добио везано за излазак војске из касарне, односно из Тузле. Дакле, он је 15. маја кад је дошао, то је било негде око 14 часова рекао да у просторији дежурства, дакле у просторији вашој начелника, канцеларије начелника да су биле, како он каже, неке девојчице, њему су изгледале неких 15-ак година да су имале, мада неко каже и 20, да су оне ту биле, није ништа питао, било му је чудно и неко му је рекао да су оне чланови стрељачке дружине и ангажоване су ту послом. Колико се сећа у тој просторији је био Цувај, био је Славуљица и речено му је да су те девојке ангажоване да обезбеђују улаз у Окружни затвор и службени улаз где је капија. Није видео да имају било шта од наоружања чак је рекао да му се чини да се једна звала Нина. Ви кажете када сте били да осим вас, односно лица која сте побројали да су се налазила у вашој канцеларији никога нисте приметили.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја не знам за то око господина Зорића, не знам зато. Друго око тих девојки нису оне у просторијама начелника Станице јавне безбедности, ја говорим да је био господин Илија, господин Будо и ја. Ја знам да у Станици јавне безбедности тада имају две девојке које раде административне послове, разносе пошту а о чувању капије Окружног затвора никад није био МУП надлежан, то је републичка институција. Окружни затвор припада при Мнистарству правде Босне и Херцеговине, има своју стражарску службу. МУП нема везе са затвором. Што ће девојке чувати улаз затвора, то је ван памети, то је да бог сачува, а знам да Минела Јукић, ако се мисли није Нина, ако се мисли на Минелу Јукић то је девојка, то нису 15 година, то су пунољетне особе које раде административне послове и разноше пошту. Нема то везе са било каквим овлаштењима нити униформисаних било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дакле, ви тог дана 15. маја те женске особе нисте затекли?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не. У просторији не. Да ли сам раније видео у ходнику у згради, то је не знам шта је све. Ја сам свашта видео али тог момента нема никог осим нас тројице у просторији начелника Станице јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули да са терена вас извештавају, да зову, да питају шта треба да раде јер се пуца, дакле, пуца се на Брчанској Малти па кажете био је један, па други, па трећи, па четврти позив, је л' тако?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то лице, односно та лица која су се јављала, извештавала вас да ли су се представљали? Како сте ви знали ко су та лица?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја знам дуго година, ја сам вам рекао да сам ја 11 година био први човек безбедности града. Ја знам своје сараднике, ја знам и

Јурића, његову боју гласа, Дивковић Ивице, Кадре Пекарића, Селимовић Екрема, Шабановић Рахмана Бенеша знам, они се нису представљали иако смо ми имали шифрарнике. Сваки човек је имао свој, радио уређаји нису имали два канала. Станица јавне безбедности плус и саобраћај је имао са центром службе регионални канал. Ја знам боју гласа, знам лично дуго скупа, то су моји сарадници, моји командири. Ја нисам имао никакве дилеме у боју гласа и истинитост тога што сам чуо са терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ви сте само по боји гласа препознали о којим лицима се ради, је л' тако?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви коментаришете након првог тог позива да ли уопште се питате шта подузети, да ли ступате са неким у контакт, да ли коментаришете са Јуришићем?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми председнице не коментаришемо, ми смо затечени. То нико није могао претпоставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било изненађење?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, то је изненађење, то је шок, то је за не веровати. Значи, ми смо све учинили да људи изиђу безбедно. Ми нисмо могли о никаквим претпоставкама сањати да може доћи полиција у такву ситуацију да људи пуцају у полицајце и грађане, у објекте. Зашто то тако то је веома интересантно и ми нисмо имали коментара на сва та сазнања до задњег сазнања када ваља човека подсетити на његов закон, то легитимно право, отклонити тренутну опасност. Ми нисмо рекли пуцај, мени је ово што се Илији ставља да је издао наредбу. Ма каква наредба, нема ту наредбе. То је људима само било подсећање на његову законску обавезу да отклони тренутну опасност. Оно што пуца на тебе то или беже или се сакрије отклонити ту опасност. Ту нужну одбрану, право на живот, сервис грађана, ми нисмо знали шта рећи, згледали смо се и на крају ти вапаји чинимо пуца се, постоји одговорност једна нас свију за заштиту живота људи. Нисмо имали шта друго. Видите то је необично на ватру ватру. Значи, није нико рекао убиј, није нико рекао уништање, него отклони ту тренутну опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Илија Јуришић описујући ову ситуацију када је добио информацију, обавештење да се пуца и када је било обавештење да војска пуца схватио је да је то озбиљна ствар и обавештава једно лице, не може да препозна, то лице које обавештава не може да препозна, покушава да ступи у контакт са вама. Он каже ви нисте ту, а ви кажете присутни сте и чујете све те информације, сва та обавештења. Он не може да ступи у контакт с вама, он је просто у паници, иде на прозор, гледа, не зна шта ће, вас нема, везе су лоше, никако не може са вама да ступи у контакт. Е, тек када је добио треће обавештење у том моменту ви улазите, чујете то преко станице да неко гласно говори «војска пуца по

припадницима полиције» и онда у том моменту, дакле након трећег позива када сте ушли тада сте одговорили и рекли оптуженом «кажи да сам наредио да на ватру одговоре ватром». Да ли видите разлике у тим исказима?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Видим председнице. Ја не знам зашто је мој колега Јуришић, је ли он то можда мало и заборавио шта је, ја желим да вјерујем да је тај човек поштен. Што је он то тако перцепцију тог тешког тренутка тако схватио. Ја стојим иза сваке своје речи да је било овако како говорим. Заправо хтео бих вам још нешто рећи. Све ово што говоримо то је транспарентно у Тузли. Ми никад нисмо доводили у питање ову истину. 1992. године до данас 17 је година од тог догађаја. Никад ми нисмо другачије било медијски, било у истрагама, било у било којим анализима увек је била истина овако како се говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друго, оптужени Илија Јуришић каже он није био члан Оперативног штаба?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим да јест био члан Оперативног штаба. Што Илија то тако, шта знам можда био на тој првој конституирајућој седници 06. априла ми смо фино рекли Младене ти си за криминалитет, Витко ти си за везе, Никола ти си за информисање, Будо, Брко, Бркић Мухамед, Илија и овај како се зове Ђено Садковић ви сте за полицију. Значи, ми смо направили нека задужења тих 17 чланова Оперативног штаба. Што Илија тога се не сећа, ја знам да је био члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, направићемо паузу од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута ради одмора.

Настављено у 11,55 часова након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, можемо да наставимо?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Можемо госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих се вратила на моменат када ви посматрате преко телевизијског апарата како војска излази, како се креће том Брчанском Малтом. У просторији сте дакле са Јуришићем. Још ми реците са ким још?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, долази ми лоша комуникација са Београдом, с вама, волео бих да се то исчисти да би јасно имао питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија да ли може да се побољша тон? Да ли ме сада чујете добро?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Чујем Вас председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, господине Бајрићу, ви кажете да са опт. Илијом Јуришићем посматрате преко телевизијског апарата како војска напушта и како се креће, је л' тако, Брчанском Малтом?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Јуришић је рекао да у овој просторији у којој сте ви, дакле, вашој просторији нема телевизора?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, у просторији начелника Станице јавне безбедности Тузла, у мојој значи просторији, у том тренутку било је један мали столић, необично мало веће висине. На њему је био мали телевизор у углу, према левом углу одакле ми гледамо, значи тамо где седи господин Јуришић за мојим столом, у левом углу стоји телевизор и ми пратимо излазак колоне. Ја, господин Јуришић и господин Будимир Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана, дакле, да ли сте ви били у цивилу или сте носили неку униформу?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, ја сам највећи део свог ангажмана на овим одговорним пословима увијек био у цивилу, повремено сам био у униформи. Значи, ја сам тада тог времена добио униформу од команданта Дубајића лепу зелену, маскирну униформу ЈНА. Добио сам од генерала Саве Јанковића покојног дивну зелену униформу тенкисте. То су мени драге успомене и драге униформе. Али ја у том тренутку нисам био, ја сам био у цивилу. Да би ја поткрепио то да сам ја био стално у цивилу, у књизи професора Пашића Цевада који говори о тим збивањима у Тузли у том тешком и сложеном времену, ви ћете тамо на некој страници где се говори о формирању прве тузланске бригаде када су у касарни «Хусинска буна» 16. маја, значи то је дан после овог инцидента формира прва тузланска бригада и налазе се комплетно председништво Скупштине општине Тузла и многи други људи из ТО која се већ формира. Ја сам једини тамо као бјела врана у белој мајци и фармеркама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Станкић Благоје и Митровић Срећко кажу да сте тог дана 15. маја 1992. године били у зеленој маскирној униформи и чак је био изненађен господин Станкић Благоје да вас је видео да сте обукли униформу. Каже: «Тада први пут сам га видео у маскирној униформи».

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја сам чуо за то сведочење преко WEB странице Фондације истина, правда, помирење и пратио сведочење мог колеге

Станкић Благоја и колеге Срећка Митровића. Ја уистину се не сећам, чак сам искористио прилику да питам људе у мом окружењу који су тада били, од возача, од пратње, сви су ми рекли да ли сам тада био у цивилној гардероби. Значи, нисам био у униформи. Ништа то не значи и да сам био, али ја нисам био у војној униформи. Био сам у цивилној одећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Митровић Срећко овако каже: «Када је отишао код Мехе Бајрића и када му је овај рекао да треба да се обезбеди колона затекао је Меху Бајрића иза врата где је била једна каса и ту се облачио у маскирно одело». Не може да се сети да ли је било плаво или зелено.

Да ли може да се регулише овај тон, ја стварно не могу на овај начин да постављам питања? Опет до друге стране. Да ли можемо да регулишемо тон?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, госпођо председнице, ја сам јасно рекао ја се не сећам да сам био у униформи и консултовао сам доста својих сарадника у жељи да докучим, значи и да сам био то нема ништа компромитирајуће, међутим ја верујем да нисам био у војној униформи него да сам био у цивилној одећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Станкић Благоје овако нам је посведочио. Први пут је добио информацију, да војска треба да напусти касарну преко средстава информисања, и да је чуо да је то одлука да до 18. маја треба да се изађе. 15. маја, нешто пре 18 часова одмах је дошао у штаб и сазнао је да треба да се обави примопредаја касарне. 15. су у просторије штаба дошла три лица, двојицу је знао из виђења и један од њих се обратио Бајрићу са питањем: «Меша, је л' идемо»? Овај је одговорио: «Не идем ја али ће ићи Енвер Делибеговић, Јасмин Имамовић, Бењамин Фишеховић и тада је рекао да иде да се изврши примопредаја касарне. Кренули су, дошли су до касарне и објашњава ситуацију у касарни, дакле, у канцеларији потпуковника Дубајића да води разговор са потпуковником Дубајићем, да је овај био сумњичав и да је Станчић на све то рекао Дубајићу «Да ли вам значи да сад ја одем у СУП и ако могу да издејствујем пратњу па шта буде са вама нек буде и с нама». Даље, Станкић Благоје овако каже: «Са Јасмином Имамовићем кренуо је службеним возилом ТО у зграду СУП-а где је наишао на Мешу Бајрића начелника и дословце му рекао: «Шефе потпуковник, ја сам обећао, он тражи, прихвата да му обезбедимо излазак с полицијским возилом», на шта му је Бајрић одговорио «Станкићу, предузми све што ти сматраш да треба, иди организуј то и одрадите». Да ли вас је можда нешто подсетило на ту ситуацију?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја бих замолио госпођо председнице, ја сам овде сведок у кривичном предмету господина Илије Јуришића, ја вас молим, ви сте веће а не истражни судија и молим вас да се задржимо равни ово што се

ставља господину Јуришићу да ја могу дати под заклетвом све информације. Значи, ја сам вама рекао све што знам и зашто одговарам. За мој боравак у касарни да сам био у цивилној одори и све то. Ово око Станкића да ли сам био и ови други ја вас увјеравам да нисам био у одори, нема разлога. Да сам ја био у војном оделу, ја то признам, нема разлога, нема ништа компромитирајуће. Друго, ја сам вам рекао како је завршио наш други разговор са за двије минуте са господином Дубајићем. Значи, ја уопће немам увида права сатницу хоће ли војска изаћи, где ће изаћи да би ми на неки начин обезбедили излазак, онда смо ми морали знати то благовремено, договорити и снаге и правац и сатницу и видети то редовно обезбеђење јер то треба ванредно обезбеђење. Има ту ризика неких и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам вам само предочила ову ситуацију мислећи да ће можда нешто да вас подсети тај исказ Станкић Благоја. Друго, разлике у питањима између истражног судије, председника већа и чланова већа судија нема. Ми вам постављамо питања да проверимо ваше сведочење. Разумете? Она упозорења која сам вам на почетку рекла важе тако да поштујемо апсолутно ваша права. Друго, хтела бих још само да вам предочим када сте говорили о томе да је било, како ви кажете, пет вапаја, дакле кад су вас обавештавали?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири или пет?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Тако пет или четири, кад сам рекао да пуцају с обадвије стране улице, то прво, а онда четири командира вапај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, није пет? Прво сте рекли пет зато вас питам?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, значи да се још једном вратим. Прво добијамо 15 до 7 од командира прве маневарске господина Дивковић Ивице обавест да се пуца из задња два возила по обадве стране улице, склоните цивиле у интересу њихове безбедности, а онда почињу четири командира са Брчанске Малте, Славновића, командир чете маневарске и командир друге маневарске из Брчанске Малте. Значи, пет људи, а четири вапаја шта да раде, пуца се и по полицији и по грађанима, и по објектима и по бензинској станици итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вештак проф.др Слободан Јовичић који је имао задатак да вештачи на основу овог снимка изласка колоне Брчанском Малтом је овако рекао: «Непуне две секунде од првог пуцња до почетка масовне пуцњаве је прошло», значи непуне две секунде. Ви говорите о нека четири вапаја. Па да ли можете то мало да прокоментаришете? Је л' видите то је буквално било одмах. И друго, пуцњи нису долазили из колоне него са стране, тако нам је овде судски вештак објаснио. Изволите?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Молим вас само да пренесите верно шта је вештак рекао у овој судници што пише у овом писменом налазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати. Изволите?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, госпођо председнице, ја не знам, немамо ми експерте у смислу људи који су експерти, који су компетентни да снимају. Научно аудио, односно звукове, односно фонетске и све те, те неке и они нека раде свој посао. Ја вама одговорно говорим да је кроз Тузлу прошло стотине и стотине колона, пуцало се, иритирало грађане, избеглице, пуцало по верским објектима. Ми смо све учинили, све учинили да смиримо ситуацију да одржимо добру сарадњу и да не дозволимо да се било какав инцидент отвори, неки сукоби нежељне последице. Ми смо председнице инфериорни, ми смо јавна безбедност, у сваком погледу ми смо инфериорни и технички и наоружањем и кадровима и окружењем. Тузла је 60.000 избеглица сместила. Ми смо забављени собом. Видите председнице 17. маја са «Дубрава» аеродром иде колона која је могла отићи лакше и брже преко Калфије за Мајевицу, односно Југославију, они су након два дана него што се десио инцидент на Брћанској Малти најодговорнији људи, руководство договорило са председништвом и с нама коректно, значи договорено и обезбеђено највећем могућем нивоу да није најмањи инцидент се десио, далеко већа колона Дубрава отишла је у жељеном правцу. Значи, увјеравам вас ово судско веће са овим чињеницама којим располажем да је било жестоко пуцање пијаних, полупијаних људи из колоне и да ми нисмо имали, погинули су људи, погођено је тад кад је отворена ватра преко 20 људи, дјете једно рањено, наши полицајци су погинули и тај тренутак да се одговори ватром на ватру то је подразумевало једно отклањање тренутне опасности који на неки начин због једног непримереног товарења минско-експлозивних средстава, горива, експлозива и живе силе проузроковало једне, рекао бих, тешке последице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, пошто сте посматрали преко ТВ-а излазак војске и видели сте она униформисана лица која су стајала крај пута.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд та лица ту? Да ли је била нека наредба, да ли је вама познато везано за то? Ко је задужио та лица тамо?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: То су наши људи који све чине да несметано, безбедно изиђе колона. Значи, наши људи су знали да имамо ту степен опасности од грађана, фрустрирани, нама се на неки начин замера Тузла је једина очувала тај мир, увек треба гледати у контексту 15. маја. Све што се у Босни дешавало Тузла је још била једна оаза мира, сарадње и на неки начин ми смо желели по сваку цену да очувамо да не дође до инцидента. Зато наши људи с обадвије стране улице чине да се обезбеди колона да се несметано изађе да не би неко вербално диктирао а камоли неким агресивним покушајем допринео да се усложи ситуација и инцидент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само једно питање ћу вам поставити. Да ли је вама познато да је 15. маја 1992. године у јутарњим сатима у Дому ЈНА био састанак са Сеадом Авдићем, Рефиком Ахмединовићем, Дубајићем, да ли вам је познато нешто везано за тај састанак?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, ја тога дана не знам 15. маја за тај састанак. Ја сам тек чуо од кад се ово почело са Илијом, око хапшења господина Јуришића и овај процес како је отворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ (бранилац окривљеног): Ја само сам хтео да овом приликом ставим примедбу на ваше питање вештаку. Када сте му предочили налаз вештака у коме он говори разлику, односно временску дистанцу између првог пуцња, појединачног и масовне пуцњаве, па сте му казали да је то било у размаку од пар секунди како је то вештак рекао. Примедба на овакво питање је из следећег разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то није питање, то је предочавање.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим Вас, приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавање, никако питање, само предочавање.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, не, али Ви њему предочавате нешто, налаз вештака који не каже да ли се тај детаљ дешава пре или после пуштања у етар наредбе или команде «на ватру ватром». Дакле због тога је то питање збуњујуће у односу на овога сведока који сведочи о догађајима пре него што је рекао Илији Јуришићу да пренесе наредбу «на ватру ватром».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је евидентирано. Хвала. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Бајрићу, ако сам Вас ја добро схватио Ви рекосте да је постојао шифарник везе у овој дежурани?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо имали организациону јединицу центар везе, то су људи који раде на свим видовима комуникације, радио везе, телепринтерске везе, депешног саобраћаја и свих других уобичајених начина комуникације у органу унутрашњих послова. За те прилике, овај, у центру везе као стручном субјекту био је, рекао бих неки кодни односно сви у систему везе имали су своје неко, овај, је ли то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Позивни знак или?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако сам вас схватио. Да ли је сама дежурана, односно дежурни у вашој канцеларији или дежурни оперативни имао свој неки позивни знак ради идентификације на системима везе?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не сећам се сада да ли је имао тамо, да ли је тамо, али та је комуникација остваривана редовно, људи су знали ко кога зове, због чега зове и слично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господин Јуришић нам је рекао он није знао ко се јавља, односно ко јавља за ову пуцњаву преко система везе, па Вас питам, Ви рекосте да сте Ви по гласу препознали људе?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да, ја сам препознао људе, ја сам с људима сарађиво, то су моји командири.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па и господин Јуришић је са тим истим људима сарађивао дуго времена, он је ваљда неких непуних годину дана пре тога отишао у пензију, па ме чуди да он не препознаје гласове, а Ви препознајете?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Господине судија, господин Јуришић је мобилисан као резервиста 06. или 04. априла, то је фришко, не зна човек. Човек је у пензији, не зна човек те многе људе, ја сам му покушо објаснити да смо ми произвели командире од вођа патролних сектора, од бивших помоћника командира, то је велики један конгломерат, 40 линија рада, дошли су нови људи, није могао господин Илија знати све те људе по боји гласа, он је ипак, он јест један искусан шеф органа унутрашњих послова, он је стручан човек, али је он дошао прије свега да својим знањем и искуством помогне у усмеравању, координацији, законитом раду тих новоформираних резервних станица милиције. Није могао господин Јуришић знат боју гласу тих људи свих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли овај систем везе ради на истом каналу као и онај редован, она редовна 092 коју сте тада имали у Центру безбедности Тузла? Да ли то ради на истом каналу или на различитим каналима функционишу та два система везе?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи 92 је број ПТТ-а, редовних ПТТ-а система веза.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, али познато је зове се, та дежурана се зове 92-ка.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи градским телефоном добијеш 92 и кажеш било какав безбедносни проблем и тражиш помоћ од органа, а ово што се тиче система радио везе ми смо имали значи Станица јавне безбедности Тузла свој канал, то су људи стручњаци који раде уређајима деверају и системом везе направили за све наше ове рекао бих линије рада, а за Центар службе безбедности они имају свој канал и ко им је још, на чијем је каналу још била полицијска станица за безбедност саобраћаја јер је она вршила своје послове регионално и била је у том систему.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је оно што сам хтео да Вас питам, дакле у питању, ако сам добро схватио, Ви реците само да ли сам добро схватио или нисам да су то два фреквентна канала различита и не мешају се један другом у рад, не мешају се везе?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не. Ја хоћу Вас да увјерим да аргументирано кажем, да информишем, да дам одговор. Станица јавне безбедности има свој канал, Центар службе безбедности свој канал, стим што је ова станица за безбедност саобраћаја била на том каналу Центра службе безбедности.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јасно, јасно. Реците ми да ли је у овој дежурани, практично то је ваша канцеларија и у њој се дежурало, да ли је тај дежурни водио неку књигу дневних догађаја или неки други документ томе раван са том намером?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Тај дежурни он је требао да води књигу дежурних догађаја јер онда не треба ако он неће сумирати то све с терена упите, питања, проблеме, та књига је потешна и због нашег члана штаба који прави билтен дневних догађаја за сваки дан који се доставља извршној законодавној власти општине и центру службе безбедности и центру за обавештавање, јављање и узбуњивање због информација других субјектно ако треба и овај, ЈНА јер и они су имали потребе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви кажете «требало би».

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вас питам да ли је вођена та књига дневних догађаја, разумете?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Вођена је у просторији дежурства.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, не, него у овој просторији, овај дежурни у вашој канцеларији тај дежурни-оперативни како смо чули да се зове и тако даље, да ли он води ту књигу, то Вас питам?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Он треба да води књигу, значи што ће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па немојте опет, је ли водио или није водио?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Водило се дежурство, водило се, овај, извештај о дежурству шта је безбедносно интересантно у току дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли би било места у тој књизи дневних догађаја да се забележи ово о чему сте нам говорили, тј. да пет људи именом презименом или функцијама зове и тражи помоћ, да ли би то било забележено у тој књизи дневних догађаја?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Овај, ја Вас морам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И Ваша наредба односно подсећање на законске обавезе типа «на ватру ватром», да ли би то било забележено?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја вас морам увјерити да је то све, господине судија да је то све ванредно, да је то неуобичајено, да је то изузетно изненађење, да нико никад није могао ни сањат да може доћи, овај, људи у такву ситуацију и ја не знам, овај, вероватно господин Илија он зна да ли је то регистровано или није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он каже да се уопште није водила књига дневних догађаја.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим да јесте, мора се књига водити, мора бити трага, мора се због билтена, како ће, овај, Славуљица Никола направити билтен Председништву општине Тузла и Центру службе безбедности ако нема из чега, из чега ће имати релевантне податке. Данас када узмемо историјски све те билтене дневних догађаја они су произашли из њега, из нечега, а то је из књиге дневних догађаја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Дакле Ви не знате да ли је тако што уписано или није. Добро. Немојте, немојте ме прекидати нема потребе.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја морам да интервенишем. Предочите сведоку да је судија члан већа направио пропуст када је дао информацију сведоку да је Илија Јуришић рекао да није вођен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па шта.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је евидентирано, евидентирано је питање колеге члана већа.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, не, али информација коју добија сведок који није присутан у судници него је 400 километара даље је да Илија Јуришић у својој одбрани наводи да нема књиге. Дакле то је дезинформација за сведока, ја Вас молим да га обавестите о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је евидентирано као ваша примедба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се води књига дневних догађаја, не, то је уписано у мојим белешкама и ја молим онда да се провери. То је уписано у мојим белешкама, ја користим своје белешке колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја морам да затражим помоћ председника већа у смислу да, приметио сам да колеге браниоци користе своја процесна права и на овај начин ја не мислим да је тај начин допуштен, да у току испитивања било од председника већа, било од судије члана већа да се скреће пажњу у смислу да се ставља примедба да се указује на евентуалну некоректност постављања питања итд. Одбрана по мени има право да кроз своја питања исправи евентуалне пропусте председника већа или судије члана већа, да на крају записника стави примедбе на записник, но добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само морам да интервенишем, ја као председник већа, ја сам вас више пута опомињала, ви стално упадате кад се постављају питања. По закону ви можете да ставите примедбу али кад председник већа, кад чланови већа заврше са испитивањем сведока, а не на овај начин да ви коментаришете да ли је неко питање на месту или није на месту. Не,

конкретно за вас господине Дозет јесте, јер ви нисте у микрофон рекли али ја сам чула када сте ви прокоментарисали шта је то битно када је постављено питање за неке девојчице које су биле. Значи, Ви не можете на тај начин да коментаришете без обзира што није регистровано али ја сам, ја имам ситуацију апсолутно на оку и ја сам чула када сте Ви то рекли. Према томе све примедбе наравно дозвољене су процесно по закону али кад се заврши са испитивањем.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, ја се извињавам, ја уопште нисам интервенисао ни на један други начин, само сам скренуо пажњу да се информација сведоку да Илија Јуришић у својој одбрани наводи нешто није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Протићу, то што сте Ви рекли то стоји, имате право да изнесете примедбу али на крају, о томе Вам ја говорим.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да али иза тога се доводи у дезинформацију сведок који треба да да свој исказ на такво питање које у себи садржи неистинит податак. Наравно ја не кажем да је судија који поставља питање то урадио намерно, он је то радио на основу својих белешки.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, али управо ово говори у прилог мог схватања да тако не може и да тако није у реду јер ја сам, ја прво, прво ја не постављам питања зато што желим да поставим неко питање из било којих разлога, желим да поставим питање само због тога да се стање ствари разјасни и ни из којих других мотива. Дакле, ничим другим нисам мотивисан и ви сте то тако схватили и приметили и у реду. Дакле, ја сам то питање поставио зато што сам убеђен да је то Илија Јуришић рекао, имам у својим белешкама управо његов одговор у том правцу. Према томе ако сте ви убеђени да то није тачно онда немате право да одмах интервенишете и да кажете сведоку се нетачно предочава од стране судије, него је тачно ово и ово. Не, ви ћете доћи на ред па ћете рећи шта ви мислите о томе, то је моје виђење ове процесне ситуације, но добро. Да се не задржавамо даље сад отишли смо сувише далеко. Господине Бајрићу, да ли Ви као начелник тог оперативног штаба или командант, ја нисам сад схватио баш тачно каква је ваша функција али сам схватио да сте неко руководеће лице тог штаба, да ли Ви дакле имате радио-везу са тим човеком који дежура у вашој канцеларији?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Господине судија, ја нисам никакав командант, дозволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да сте били сиромашни са моторолама, са радио системима али да су неки људи имали те уређаје, па Вас питам да ли сте Ви то имали и имали могућност остваривања радио-везе са својом дежураном?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Разумио сам питање, значи господине судија ја нисам никакав командант, ја сам начелник Станице јавне безбедности Тузла,

законити начелник. Ја нисам командант тог штаба, то је оперативни штаб начелника Станице јавне безбједности сукладно законској регулативи и подзаконским актима. Надам се да је то јасно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У реду.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо имали ограничена средства везе, ја вас увјеравам да на траси кретања изласка колоне ми смо имали пет ручних радио станица од пет наших командира. Командир Брчанске Малте нема ручну радио станицу моторолу, он има фиксну станицу у уреду свом, у станици својој. То све говори колко смо били овај на неки начин логистички скромни. Ја сам као начелник Станице јавне безбедности имао у ауту свом с којом је комуницирао мој возач и обезбеђење станицу имао у ауту, а имао и ручну станицу моторолу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви имали ту ручну станицу моторолу са собом и да ли сте с њоме могли комуницирати са Илијом Јуришићем или неким другим ко је у штабу?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, ја у том моменту да сам имао ручну радио станицу ја бих након оних вапаја пренео «на ватру ватром». Пошто нисам имао радио уређаја, ја сам то рекао Илији да фиксном станицом пренесе, а нисам имо зато што су то било код оперативне станица на овим задацима о којима сам говорио око транспорта шлепера.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, опет бојим се нисте, бојим се да ме опет нисте разумели. Ја Вас само питам да ли сте Ви имали претходног дана, претходних дана па и тог дана могућност да Ви лично без обзира где се налазите у Тузли да остварите комуникацију са дежурним у оперативном штабу?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, не из аута са оном фиксном радио станицом, него ако сте ван тог свог аутомобила да ли сте путем мотороле могли да комуницирате са дежураном? Ето то Вас питам само.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не носа начелник увјек моторолу, носа возач, обезбеђење, овај, начелник не може моторолу на седници председништва, на скупштини општине и другим састанцима реметити једну, рекао бих процедуру озбиљних сједница, расправа и тако. Значи има моја пратња радио уређај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, Ви то не носите, у реду.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да, тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам Вас добро схватио, Ви рекосте, исправите ме ако грешим, да је командир те неке друге маневарске станице, јединице, да сте га видели на телевизији на том малом телевизору,

не да сте га видели, него да сте га чули да каже «Немој ко да би метка опалио и ми то гледамо на том телевизору, ТВ-у у дежурани?»

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, то што је ФС-3 снимала нема ту господина Јурића «немој ко да би опалио метак», ја говорим о сазнањима да смо подузимали све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А касније?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да не дође до. Касније да сам ја то из другог снимка видио гдје мој командир одговорно, одважно свима каже «немој ко да би метак опалио». Ја вјерујем да то вјеће зна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, ја сам онда погрешно схватио да се то дешава тада. Колико је далеко бензинска станица у Славиновићима од Брчанске Малте?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја то нисам никад мјерио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али по некој Вашој процени.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Тешко је процјенити, ја мислим пола километра, колко, нема више, јер то је, километар, не знам, нема много, нема много. Значи то је преко пута воћарске школе, то је преко пута Дома за незбринуту дјецу, Дома «Војо Перић» ту је бензинска станица Славиновићи. Овај, прије ње сад човјек могао би те објекте неке од раскрснице Брчанска Малта, али мислим 500 метара. Ово с резервом узмите јер ја нигде не дајем податак што не знам да је егзактно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам Вас добро схватио опет једно сам име забележио Мустафа Алибашић или тако некако, као име полицајца који је том приликом тог дана 15.маја погинуо.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, погинуо је Аладин Мустабашић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ето, онда сам, извињавам се и Вама и родбини овог погинулог, али да ли је то један једини полицајац који је тог дана погинуо или их има више, или је било више њих?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Видите то је тежак инцидент. Ја са сјетом сјећам се погинула су два полицајца, трећи ће од тешких рана подлећи касније веома брзо. Рањено је преко 25 полицајаца, рањено је једно дијете Бербић, не могу сад да се сјетим имена и презимена. Погинуло је и 49 војника. Ја желим да искажем саосјећање са породицама свих тих људи и једне и друге стране и са овим инвалидима који пате, који трпе, тим свим људима, овај, погинуло је људи доста и с једне и с друге стране и рањено је доста људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви након издавања тог упозорења на законске одредбе у смислу «на ватру ватром» и за време касније пуцњаве или након пуцњаве контактирали са градоначелником Бешлагићем, известили га шта је било, каква су ваша сазнања о томе?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, ја молим да ово дефинитивно схватимо да је пуцање давно отворено и да оно траје и да људи гину и да су људи

рањени. Ово и да није отишло у етар «ватром на ватру» подсећање људи на њихово законско легитимно право да отклоне непосредну опасност за живот грађана и свој живот, овај, након тога ја сам отишо у председништво, о свему смо о тој новонасталој ситуацији, прије свега да се подуму мјере помоћи рањених, настрадалих, да се смири инцидент, да се не пуца даље, то је било у усложнено добро, узети су грађани за таоце, овај, свашта је било. Прво смо на томе радили и након подумима тих низ мјера од ватрогасне службе, од хитне помоћи, од слања те екипе Уге Нонковића, Кондића Младена, Ашанина Вукосава, Јовић Златана и ових других људи на помоћ, на преговоре, на смиривање, укључивање радио Тузле «ФС-3», да се смири ситуација да се ти људи позову, да им се гарантује слобода и одлазак ујутру, то вече господин наш председник и чланови председништва направили су једну, овај, формулацију са свим оним елементима и дали јавности шире, не само босанској и у Србију и у Хрватску и иностране да зна и јавност да се десио тај инцидент 15., немио инцидент 15.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Мато Зринић?
СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Мато Зринић ја мислим да је један од учесника колоне, активно чини ми се лице ЈНА који је након инцидента, овај, пријавио се у МУП и сутрадан када смо ми то договорили са Угом Нонковићем и осталим Дубајићем да сав тај без икаквих увјета сви људи са својим оружјем пуне се и да иду, овај, безбедно. Мато Зринић се и још два официра из ЈНА нису хтјели да иду у колону, они су дошли и пријавили се у МУП и од тога дана су значи 16. били припадници Станице јавне безбедности.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, само још једно питање. Поново би се вратила на просторију у којој се дежура и Ви кажете док сте седели и посматрали преко ТВ-а да тог момента нисте имали ручну станицу?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја да сам имо ручну станицу онда ја не бих дошао под Илијин депо, ја бих изравно људе потсетио на законско право да штите свој живот и живот грађана. Након свих тих вапаја, након те пуцњаве коју смо чули и на телевизији и на радио уређајима приликом вапаја, овај, ми нисмо, та сугестија она је закашњела, већ је пуцало се, погинули су људи, рењени су људи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам, поред тога што се ваше сведочење, наравно знатно разликује од одбране господина Јуришића, у делу где он објашњава да ви улазите и како се све то дешавало, то сам вам предочила, али он врло упечатљиво и детаљно објашњава ту ситуацију, он каже, он види Мешо како улази журним кораком, млатара својом станицом,

млатара својом ручном станицом, руком млатара и каже наредио сам на ватру одговорите ватром, па ја морам да прокоментаришем ако сте ту имали радио станицу, сад сте ви то демантовали рекли сте да нисте, зашто онда нисте Ви то пренели, ту вашу наредбу директно?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, госпођо председнице, ја да млатарам станицом и да је имам, не би имало никакве логике да ја господину Јуришићу након свих ових вапаја и ове ситуације и тог пуцања кажем да каже да се одговори ватром на ватру, било би то некоректно да ја неком дајем сугестију, а да држим, млатарам ручном радио станицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заменик тужиоца Петровић.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Драго ми је, поздрављам Вас господине тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас господине Бајрићу, питао које је право име.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Име?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Моје право име је онако како сам се представио на почетку. Ја сам Мехо Бајрић, син Салпије, рођен 13.07.1949. у Тузли, од мајке Нуре, рођене Османовић итд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што, овај, ово Вас питам због тога што фигурира Бајрић Мехмед, па сам разумео да сте рекли ваше краће име, да Вам је право име Мехмед.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Господине тужиоче, био је Бајрић Мехмед, покојни, рахметли, велики, велики руководилац безбедности у тузланској регији, шеф државне безбедности, шеф Центра служби безбедности, помоћник Душка Згољанина у републичком СУП-у, један велики кадар, велики човек унутрашњих послова. Ја сам Бајрић Мехо, он је Бајрић Мехмед, немамо никаквих сродства нити, ја сам тузлак, он је брчак и можда му је у неким круговима због тога дезинформација у имену и презимену, имам надимак Мешо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала. Ако се сећате, одговорите, како је организовано дежурство у оперативном штабу, мислим на часове, колико су дежурали, па колико треба да се одморе па поново да крену у дежурање? Да ли је ту постојало неко правило?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Видите, овај, дежурство је најважније оно дежурство у линијама рада где грађани траже заштиту у складу са законом о унутрашњим пословима, то је најважније дежурство у станицама полиције и одељењу криминалитета, криминалистичкој техници, станици за безбедност саобраћаја. Тамо где своја права остварују грађани. Ово дежурство оперативно оно је због новонастале ситуације, ја сам реко због свих сегмената безбедности како великог броја прогнаних и избеглих који су

потенцијално латентна опасност за нарушавање јавног реда и мира у том обиму тако и за контролу, усмеравање и едукацију великог броја новоформираних резервних станица милиције. Да ли је то дежурство осам сати, да ли је 12, оно је произискивало и сложеност ситуације. Ако је сложеност ситуације онда ће то је ли бити осам сати, ако је то нешто мирније онда је 12, стим што никад не може се онај фонд сати редовно колко човек у четворобригадном систему треба мјесечно да има сати тако смо покушавали да најодговорније људе доведемо да нису уморни, а да могу одговорити пословима оперативног дежурног у оперативном дежурству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је постојао кризни штаб у општини Тузла, и ако јесте од када је почео са функцијом?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: То морате видети са ратним председништвом, са ратним председништвом, ја мислим да кризни штаб није био, да је било ратно председништво, да је био Савет за народну одбрану, да је био Извршни одбор као извршни орган Скупштине општине Тузла, овај, како од, кад се пренело ратно то стање и на Тузлу, вероватно је то нешто, али то има по закону, важећим законима, који је вид извршне власти у периоду непосредне ратне опасности, који је вид организације у рату, ја мислим да није било кризног штаба осим када је пренешено ратно стање, односно ратни виор и пожар обухватили Тузлу ја мислим да се тада почело термилошки употребљавати тај термин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је био смештен тај кризни штаб, односно ратно председништво и колико је то удаљено од зграде где је био ваш оперативни штаб?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи, ја хоћу још једном да кажем да се ради о ратном председништву као законитој категорији, председништву, нећу да баратам овим термином кризног штаба, он је у згради Скупштине општине, он је удаљен неких километар и нешто, можда и два од МУП-а, не знам да ли има толко, километар – километар ипо, тешко ми говорити, нисам мјерио, тешко ми говорити о раздаљинама. У задње вријеме, значи пред 15.мај пар дана преселиће се на другу локацију председништво, а то је у Институт хемијског инжињеринга ИХИ, преко пута ХАК-а тамо кроз у Мјесну заједницу Крека Миладије, а то је значајно далеко од МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу се само надовезати на ово ваше питање, господине Бајрићу ми овде у списима имамо извод из наређења Кризног штаба председништва Скупштине општине Тузла од 04. маја 1992 године где стоји изричито «наређује се одмах мобилисати ставити у функцију оперативи штаб СЈБ Тузла», Ви сад кажете нећете да баратате тим терминима, а ево ми имамо у списима овај извод о коме Вам ја говорим сад и предочавам.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Значи председнице, ја сведочим одговорно, да ми је то да видим, ја претпостављам ово 04. да је то једна рекао бих супозиција, провера те готовости, будности, мобилности састава и вероватно имају. Ко је то потписао волио бих то видјети, је ли под фирмом Кризног штаба видио би, али то је проблем политике, проблем власти, ја овде свједочим у случају Илија Јуришић као начелник Станице јавне безбедности, а не као председник председништва или другог органа законодавне извршне власти Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово смо ми добили извод и одлуку Кризног штаба председништва где се командир, добро то је већ касније било, али «Фондација истина, правде и помирења» подноси, дакле овај извод носи тај печат, добили смо, имамо и датум када је то.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Председнице, ја Вас увјеравам да у Тузли, да је у Тузли све учињено да се одржи закон, уставност и законитост у сваком погледу и легалитет и легитимитет у функционисању свих институција друштвено политичког система прије свега законодавне и извршне власти, а да не говорим о државним органима као што је Министарство унутрашњих послова односно његове организационе јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислио сам да Вас питам да ли је тај оперативни штаб одржавао везу са ратним председништвом или Кризним штабом али не желим да наставим даље с обзиром да Ви тврдите другачије па то је дакле Ваше право. Сведочили сте данас да Вам јављају да је Јасмин Имамовић, Енвер Делибеговић у колони и да су узети као таоци, па нисам разумео како сте добили ту информацију, ко Вам је то јавио, да ли се сећате?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: 15 или 20 до седам, не знам тачно у минуту, добили смо путем Центра за обавештавање, јављање и узбуњивање од руководиоца тог Центра господина Халида Табукчића да је се јавио Енвер Делибеговић и Јасмин Имамовић да су у колони да их је пуковник Дубајић узео у колону и да се налазе у колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте данас такође сведочили да сте Ви, дакле изворно смислили ту наредбу на «ватру одговорити ватром» коју сте рекли дежурном Оперативног центра Илији Јуришићу да он њу пренесе, па ме занима зашто кад сте били ту на истом месту код истих тих центара јављања Ви нисте сами непосредно пренели?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја сам покушо да кажем да смо ми били изузетно затечени након свега тога што се десило, тог пуцања снажног из колоне, ја сам Вама рекао да смо ја и господин Будо Николић били за овалним столом где сједи колегиј, у редовном у мирнодопском времену, гледали ТВ, господин Илија Јуришић је био за мојим столом где се налазе сва та средства везе па и фиксна стационарирана радио станица. Значи да сам ја био или

господин Будо Николић на мјесту господина Јуришића значи ја нисам то смислио, ми смо затечени, ми не знамо шта да радимо, то никад није мого човјек ни старешина ни руководилац ма колко био искусан, није могао сањати да може доћи у ту ситуацију. Након свих тих вапаја, након свих тих упозорења и тражења шта да раде јер су људи добили задатак да несметано безбедносно испрате колону и не дозволе никакав инцидент, онда човјек, овај, не зна шта да ради и каже отклони ту тренутну опасност, а како ће отклонити ту тренутну непосредну опасност онај ко по пуца, па одговори на њега или бјежи или лези или сакриј се или то отклони, ето то је тако изашло кажи нек одговори ватром на ватру, то је то, и да сам ја био тамо ја бих то рекао, не бих Илији говорио, да је био Будимир Николић, вероватно Будимиру Николићу, рекао бих тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу се у мојим питањима држати искључиво оптужнице. Да ли је Илија Николић, пардон Илија Јуришић био како каже оптужница овлаштени старешина командне оперативне групе и да ли Вам уопште нешто значи појам командна оперативна група?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Господине одвјетниче, ја мислим да сам јасно објаснио ријеч и Вама да ми немамо термилошки нити суштински такве организационе форме нити тијела и према томе није то истина.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Илија Јуришић у ситуацији кад је дежурни у оперативном штабу особа са овлашћењима како каже тужилац, са овлашћењима издавања наредби свим наоружаним формацијама на подручју Тузле?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не само господин Илија Јуришић него било који од чланова штаба који су раније и после дежурали, немају овлаштења непосредног издавања употребе састава Министарства унутрашњих послова, јер те ствари дефинише Закон о унутрашњим пословима како се од привођења до употребе, овај притвора, привођења, до употребе ватреног оружја законом је све дефинисано и у закону нема да члан оперативног штаба може издати таква наређења.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Илија Јуришић, с обзиром да Ви сведочите да сте били сво време од прве информације о инциденту на Брчанској Малти па до краја, до издавања те фамозне наредбе, да ли је Илија Јуришић како тужилац каже непосредно издао наредбу за напад на колону ЈНА?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Није, Илија је само рекао да се након вапаја и свега оног што сам објаснио, да се отклони непосредна опасност за живот грађана и људи да се одговори ватром на ватру. Не ради се, каква наредба, коме наредба, тамо је пет командира с вапајом, нема ни један наш полицајац ручну радио станицу и друго све је то закашњело, људи су побили, људи су

рањени, према томе Илија је само рекао оно што сам му ја рекао у том незнању и свему томе, ванредном стању које је све нас изненадило, одговори ватром на ватру, отклони тренутну непосредну опасност.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Илија Јуришић, како каже тужилац у оптужници, након пријема наредбе од Мехе Бајрића путем радио везе издао наредбу за отварање ватре из свих расположивих средстава по средишњем делу колоне? Дакле, да ли је тако гласила наредба?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: То није истина, није та наредба била, било је искључиво «реци нек одговори ватром на ватру», нема никаквих наредби, нема ништа.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су на основу те наредбе каква је издата снајперисти убијали возаче у колони, а потом и остале војнике?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ми немамо снајпериста, ми нисмо убили возаче и ово што се наводи, ми немамо формацијски.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете као старешина Станице јавне безбедности и као старешина оперативног штаба одговорити на следеће питање, да ли је Илија Јуришић на било који начин утицао или могао утицати под 1) на употребу јединица Станице јавне безбедности Тузла у обезбеђењу правца кретања војне колоне?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Молио бих да појасните још једном то питање.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, да ли је Илија Јуришић на било који начин својом активном улогом утицао или могао утицати на то које јединице ће се распоредити на линију кретања војне колоне?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Илија Јуришић на било који начин у тој улози могао утицати или је утицао на распоред јединица Станице јавне безбедности Тузла уопште у Тузли?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је могао утицати и да ли је утицао на то која ће врста и количина наоружања бити употребљена у том задатку обезбеђења кретања колоне?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја молим још једном ово питање.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је могао утицати и да ли је било којим својим активним чином утицао на то која ће врста и количина наоружања бити употребљена за ту улогу коју је, за коју Ви објашњавате?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је на било који начин утицао или могао утицати на издавање ваше наредбе или упозорења које гласи «на ватру одговорити ватром»?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ништа осим што је пренео, рекао оно што сам му ја рекао да каже «на ватру ватром».

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Још само неколико питања. Ако сам добро схватио, а Ви потврдите да ли јесам, улога припадника МУП-а на линији кретања војне колоне је била да ли заштита Тузле од војске, или заштита војске од Тузле, односно од тих лица који би могли да изазову инцидент?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Превасходно заштита колоне, односно војника од било каквих провокација, а поготову од било каквог агресивног насртаја. Према томе све што смо учинили, учинили смо да безбедно неометано изађу људи тамо где им је одредиште.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте рекли да гледате на ТВ екрану излазак војне колоне.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У тренутку кад доносите наредбу или упозорење које по Вама гласи «на ватру одговорити ватром», да ли на ТВ екрану видите и чујете да је пуцњава на Брчанској Малти већ почела?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Рекао сам да се чује и на телевизији и на радио уређајима приликом тражења шта да раде од стране командира чује се пуцњава.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Захваљујем, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Господине Бајрићу, још бих Вас питала обзиром да су овде саслушани сведоци оштећени који су преживели тог критичног дана па су посведочили да је у зградама било униформисаних и да се пуцало, откуд та лица, да ли Ви имате сазнање уопште о тој ситуацији да је било наоружаних, униформисаних, да се пуца са зграда, да се са свих страна пуцало?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Госпођо председнице, долазите у прекидима, молим Вас најљубазније да ми је да чујем још једном то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, сведоци оштећени који су овде били саслушани који су преживели тог критичног дана, они тврде да се пуцало и из зграда, да су била униформисана лица, наоружана лица која пуцају из станова, да ли је Вама нешто то познато? Откуд су та лица била ту?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, поштована председнице, ја пратим та сведочења преко ВЕБ станице ове «Фондације истина, правда, помирење» мене то интересује, ја Вас увјеравам да смо ми имали дивне људе, ја кад бих Вам набројо само састав тих људи који су на Брчанској Малти, значајан број полицајаца српске националности, ти људи да су игде примјетили ово што се ставља субјективно на терет они би то давно пријавили надлежним органима не само Босне и Херцеговине до Хага. Увјеравам Вас да смо ми имали искључиво задатак да спречимо било какав инцидент у граду Тузли. Ја немам времена да Вам говорим колко смо ми трпили од неких кругова из наше домовине, из нашег Центра, књиге су писане како смо ми издајници, шта смо све, овај, које негативне епитете добили, само у жељи да одржимо

мир, ми смо учинили све да одржимо мир. Ми смо, ја Вас увјеравам 19. кад је прошла, 17. та колона с Дубрава, да Ви чујете изравну комуникацију команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, морам да Вас прекинем, нисте ми одговорили на питање.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Само изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пуцало, да ли Ви имате такву информацију да се пуцало из околних зграда?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, немам ја ту информацију, не, немам ја ту информацију, није се пуцало. Мене би информисали моји командири о било каквом инциденту да се десило тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имамо и сведочење да је на згради где је била станица која је снимала, дакле камера која је снимала та дешавања на Малти да је и ту било пуцњаве и са те стране, односно са те зграде?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја не знам да је било пуцњаве са те зграде, тамо људи су били из ФСЗ новинари многи, био је овај чини ми се професор доктор Божина Радовић, угледни људи из јавно културног живота Тузле, чини ми се управо у том тренутку на «ФС-3» они знају да ли је или не. Ја мислим да, ја сам био у својој просторији тамо где је начелникова просторија и ја не могу остварити увид ту на сваки педаљ Тузле у том тренутку, али ово касније што сам чуо ја немам сазнања ни података да је било ко пуцао, ово што питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам на основу да ли сте добили такав неки податак.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друго, да ли је било снајпериста на Градини?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Не, што ће снајперисти на Градини, ја Вас увјеравам да ми немамо снајпериста, ми имамо полицајце који су прописно наоружани овим као сва полиција наоружањем пешадијским, немамо ми снајпере у то вријеме нити имамо било какву потребу за ангажовањем и ми смо специјалну јединицу укључили, овај, ето у свим неким активностима онда би људи укључили специјалну јединицу ако има потребе, не, ми нисмо ангажирали, нема потребе, какви специјалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате Ви питања оптужени Јуришић?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уважена председнице судског већа, ја генерално значи немам примедби на исказ мог колеге Мехе Бајрића званог Меша, са једном опаском да је он данас неке ствари појаснио, проширио које ја до овог тренутка нисам имао у мојој меморији, а ове разлике на које сте Ви указали из моје одбране и исказа господина Бајрића су могуће јер је од тог времена прошло 17 година, а мени је сада 66 година, да ли сам ја био

психички у могућности да све детаље до максимума региструјем сигурно да то нисам био нити је било који други човек у могућности. Суштинске ствари се не разликују од мог исказа и исказа овог сведока господина Бајрића. Оно што желим овом приликом да кажем је и то да је господин Бајрић вероватно имао далеко више времена да о свему овоме размишља и да егзактније изнесе неке детаље за разлику од мене који о овоме нисам много размишљао, да сам био овде у Београду затечен, а у Тузли у том критичном времену сам као и што сам он каже био у једном шоку и могуће су те условно речено рупе у мом мозгу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немам питања. Ви сте сва питања која сам евидентирао себи да поставим господину Бајрићу на неки начин је одговорио кроз питања већа и кроз питања тужиоца и одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Господине Бајрићу, да ли Ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Ја желим госпођо председнице и судско веће да кажем због историје, због демократске јавности у Босни и у Србији да град Тузла имала је људе да смо учинили све да одржимо цивилизацијске вредности. Увјеравам Вас госпођо председнице да је Тузла парадигма европских вредности. У најтежем времену очували смо јединство власти и народа, читав град је био као један. Нисмо се могли од граната бранити али смо за период од 1992. до 1995. имали свега 23 убиства у нашем граду, за тај период ратни ми смо сва та 23 убиства докучили, задокументовали и од надлежних судова осуђени. Ниједно убиство у рату у Тузли није остало нерасветљено и могу вам казати ни једно оно није на националној основи, оно је из користољубља, у алкохолизованом стању и других ових фрустрирајућих ситуација и тако. Ја вас срдечно поздрављам и судско веће и тужиоца и одбрану и све људе, демократску јавност Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Бајрићу. Овим је завршено Ваше сведочење.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ: Хвала лепо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овим би за данас завршили, изволите, а сутра ћемо наставити са осталим сведоцима. Изволите.

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: С обзиром да је доказни поступак један динамички процес, а да постоји обавеза већа да у сваком моменту одлучује о свим процесним и материјалним питањима битним за сам кривични поступак, након саслушања овог сведока који у свим битним елементима које је тужилац оптужницом Илији Јуришићу ставио на терет, у свим битним елементима потврђује исказе саслушаних сведока који имају непосредна сазнања о активностима и улози Илије Јуришића на дан 15. маја 1992. године, који потврђује која је садржина наредбе која је отишла у етар, који

потврђује ко је аутор те наредбе, који даје логично и животно образложење зашто та наредба не иде непосредно од њега који је аутор наредбе него од Илије Јуришића који седи непосредно уз средство везе. Битно је у овом моменту рећи шта одбрана сматра за доказано и то је оно што сам сад изнео, а то би морало да произведе барем један формално правни и материјално правни покушај да се докаже да ово веће и колега тужилац поступају у духу Законика о кривичном поступку, односно да је за коначан исход овог поступка и за све процесно правне одлуке битно шта се дешава у судници. Дакле не сматрам преурањеним то што ћу предложити, а надам се да ће и колега тужилац се сагласити са тим и дати свој пристанак на укидање притвора Илији Јуришићу. Не видим нити постоји било ко објективан ко може рећи да и даље стоје разлози за његово даље задржавање у притвору, а да ли би такав став и тужиоца и одбране, наравно ако се тужилац са тим сложи, био исправан већ сутра се може видети у 09,30, дакле уколико Илију Јуришића пустите из притвора да се са слободе брани уз све потребне гаранције које ово веће може да тражи односно које Илија Јуришић, његова одбрана и његова матична држава могу да понуде, сутра ће се видети да ли је одлука исправна, односно својим појављивањем сутра на доказном поступку Илија би потврдио и уверавам вас да ће потврдити да његов боравак на слободи до краја кривичног поступка ни на који начин неће ометати даљни ток кривичног поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је у току главни претрес, рочиште које се држи данас, наставља сутра, не налазим за сврсисходним да се изјашњавам данас, па онда изјашњавам сутра, па прекосутра, мислим једно је рочиште, ово је дакле у току рочиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају право у свакој фази поступка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, у свакој фази, али док траје претрес овај предлог, хоћу да кажем рочиште, треба схватити као јединство, односно ја га схватам тако као једно. То што се направила пауза због истека радног времена, то што се направила пауза због одмора, значи могуће је само стављати предлоге и тражити изјашњење, не спроводити поступак. Дакле и данашње рочиште одржава се и данас и сутра и то једно, а онда не налазим за сврсисходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И данас и сутра имају право да предлаже, али Ваше је да се изјасните да ли сте за укидање притвора или не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то сам хтео, па ево ја ћу се сутра изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево данас у овом моменту се изјасните јер је бранилац ставио тај предлог. Да ли Вам је потребно неко време да направимо паузу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не треба ми пауза никаква, а сутра ћу се изјаснити кад се заврши ово рочиште, можда ће поново бити предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, али предлог фигурира, предлог је данас, шта Ви кажете у овом моменту да ли сте сагласни да се укине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не видим разлог за укидање притвора, односно мислим да разлози због којих је притвор одређен и даље стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа, веће ће се повући, одлучиће о томе.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Илије Јуришића адв.Ђорђа Дозета да се према оптуженом укине притвор јер веће сматра да и даље стоје законски разлози због којих је притвор и одређен од стране истражног судије.

Довршено у 13,10 часова.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА